

Mackenzie Sinclair 1

Bez duše

Exkluzivní ukázka

Lusy Adams

1. OBLAČNO S MOŽNOSTÍ POHROMY

Měla to být další nudná noc.

Popíjela jsem studenou kávu a poslední minuty do konce směny si krátila houpáním na židli. Kancelář zela prázdnotou, všichni kolegové venku zametali stopy nadpřirozena, které o úplňku řádilo jako smyslů zbavené. Kdybych jako čarodějka za něco stála, byla bych v terénu s nimi. Místo toho jsem trčela tady a zvedala telefony, zatímco mě moje partačka Lauren ignorovala. O moji pomoc ani společnost nikdo nestál.

Jako malá jsem měla dosti odlišné kariérní plány. Celé dětství jsem fantazírovala o tom, že budu následovat otcovy šlépěje, malovala si vzrušující budoucnost lovkyně černodějnic – zběhlých čarodějek, které hodily neutralitu za hlavu a ohrožovaly krytí magického světa. V pubertě jsem se ale nedokázala napojit na svoje ohnisko a zpřístupnit schopnosti, kterými jsem údajně oplývala, a musela se se svými sny rozloučit.

Můj nástup k METLE, odvěké magické organizaci zajišťující utajení nadpřirozena, měl být dočasné řešení. Příležitost, jak získat cenné zkušenosti, které moji magii pomohou dozrát a rozkvést. Tvrdla jsem tu pátým rokem a změnilo se jedině to, že jsem si získala pověst chodící pohromy a moje šéfová by mě nejraději přikovala ke stolu, abych nemohla zkazit nic dalšího. Taky jsem seznam svých selhání nechtěla rozšiřovat. Dobrovolně jsem se utápěla v papírování ve snaze vyhnout se problematickým situacím. Většinu času mi to vycházelo. Dneska večer mi štěstí nepřálo.

Dveře po mojí levici se s prasknutím otevřely a do místnosti vtrhla jedna z našich vědem, rudá a zpcená. Už to napovídalo, že se něco hodně pokazilo. Vědmy o sobě měly zblešeně vysoké mínění – nad řadovými zaměstnanci METLY, kteří běhali po městě a starali se, aby se jejich temné vize nevyplnily, ohrnovaly nos. Jen málokdy se obtěžovaly vytáhnout paty ze svých nóbl kanceláří na opačné straně patra. Zpravidla nám informace ze svých vidění předávaly prostřednictvím strohých telefonátů, občas jim bylo zatěžko i to a napsaly e-mail. Proto mě přítomnost jedné z nich, navíc hekající a s očima na vrcholu hlavy, tak vyplašila.

V mžiku jsem k sípající vědmě přiskočila, připravená ji podepřít, kdyby omdlela. Byla ještě o fous menší než já, neměřila ani metr padesát pět a vážila čtyřicet kilo i s postelí. Ani její decentní, květované šaty s širokou sukni a vlnité blond vlasy stažené do poněkud staromódního účesu nedokázaly zamaskovat skutečnost, že jí bylo nanejvýš

devatenáct. Zнала jsem ji od vidění, pracovala u nás na pobočce zhruba půl roku, ale její jméno se mi pořád pletlo.

„Susannah?“ zeptala jsem se nejistě.

Bez reakce.

„Savannah?“ Tentokrát jsem si vysloužila vteřinový pohled, než se zase ztratila v myšlenkách. Její velké, pomněnkové oči překypovaly zděšením.

„Co se stalo?“ Snažila jsem se znít trpělivě a vstřícně, ale do hlasu se mi vkrádala naléhavost. Potřebovala jsem vědět, co ji sem přivedlo. Mohla na tom záviset budoucnost světa, jak jsme ho znali. A to jsem nepřeháněla.

Zkusila jsem ji oslovit ještě dvakrát. Pohledem těkala po místnosti a vůbec mě nevnímala. Neměla jsem čas jednat s ní v rukavičkách. Popadla jsem ji za kostnatá ramínka a trochu s ní zatřásla, aby se vzpamatovala. Nefungovalo to. Dál se zmateně rozhlížela, jako kdybych tam vůbec nebyla.

Zrak jí ulpěl na Lauren, která seděla u stolu naproti mému a celou noc si radši pletla, než aby se se mnou bavila. Teď se zarazila uprostřed nabírání oka a znepokojeně nás sledovala.

„Kde je Raina?“ zeptala se Savannah tekutým jižanským přízvukem. K jejímu pisklavému hlásku se vůbec nehodil. „Musím jí říct... Musí pochopit...“ Její slova odezněla do ztracena, přestala nás vnímat. Pohled se jí na několik vteřin rozostřil, jak se znovu ponořila do vize.

„Kde je?“ zopakovala zoufale, když se k nám vrátila.

Z jejího chování mě mrazilo v zádech. Nikdy jsem se nesetkala s vědmou, kterou by vize natolik pobláznila, aby ztratila spojení s realitou. Pustila jsem Savannah jako horký brambor a o krok ustoupila, abych jí poskytla trochu prostoru. S žádostí o pomoc (nebo možná o ujištění, že situace nebyla tak špatná, jak se mi jevila) jsem se ohlédla po Lauren. Pracovala pro METLU skoro dvacet let, určitě měla s podobnými událostmi zkušenosti. Bude vědět, co dělat. To pomyšlení mě trochu uklidnilo.

Lauren moji tichou výzvu přijala. Odložila pletení a opatrně přistoupila k mladičké vědmě. „Je to rušná noc,“ začala klidným, vyrovnaným tónem. „Raina je na výjezdu. Zbyly jsme tu jenom já a Mackenzie.“

Savannah vytřeštila oči. Z obličeje se jí vytratila všechna barva. „To není dobré.“ Začala nervózně přecházet sem a tam jako zvíře lapené v kleci. „Ne, to není ani trochu dobré.“

„Co se stalo?“ zopakovala mnou tolikrát bezúspěšně omílanou otázku Lauren. „Co jsi viděla?“

Savannah konečně odpověděla. „Bude to strašné, ti upíři... Tolik krve, samý kouř a plameny...“ Informace, které se nám snažila sdělit, byly příliš útržkovité, než abych si je dokázala poskládat dohromady. „Televizní štáby...“

Z těch dvou slov mi hrůzou vstaly všechny chloupky na těle. „Televizní štáby?“

Horečně přikývla. „Budou tam všichni a tady není nikdo, kdo by... Uvidí...“ Rukama si zajela do vlasů a zoufale zavrtěla hlavou. „Všichni uvidí. Nepůjde to napravit.“

Vyměnily jsme si s Lauren vyplašený pohled. Hrozbu, která se v tom výroku skrývala, jsme obě chápaly.

Moje partačka byla v mžiku zpět u svého stolu a brala do ruky telefon. „Zavolám Raině. Možná je někdo poblíž...“

„Ne!“ Savannah k ní přiskočila a vytrhla jí sluchátko, než mohla vytočit číslo naší šéfky. „Raině ne. Někomu jinému. Ona je... zaneprázdněná.“

Ten náhlý obrat v jejím chování byl přinejmenším podivný. Lauren si Savannah přeměřila s nově nabytou nedůvěrou. „Mluvila jsi s ní?“

„Je zaneprázdněná,“ zopakovala vědma tiše. Znělo to spíš jako vzlyk.

„Natolik, aby ignorovala tvoji předpověď?“

Savannah popotáhla. „Nevěří mi,“ přiznala. Pohled urputně zarývala do podlahy.

„Proč ne?“

To by mě taky zajímalo. Co jsem slyšela, byla malý věštecký zázrak. Plnými hrstmi rozhazovala přesné, včasné a podrobné předpovědi. Proto ji taky Raina najala, sotva odmaturovala. Proč by ji najednou zpochybňovala?

„V únoru mi umřela babička,“ vysvětlila Savannah. Ret se jí třásl, jako kdyby se měla každou chvíli rozplakat. „Vychovala mě, byla všechno, co mi zbylo. Od té doby, co je pryč, nejsou moje vize moc... spolehlivé. Ostatní vědmy říkají, že mi žal zamlžil třetí oko, nutí mě vidět jenom temnotu, protože je jí moje mysl obklopená. Raina mě suspendovala, než se věci dají do pořádku.“

Přísahala bych, že jsem slyšela, jak Lauren spadl kámen ze srdce. Nevěřicně zavrtěla hlavou. „Panebože, holka, vyděsila jsi mě.“

S úlevou se znovu posadila. Předpovědím emocionálně rozhozené vědmy se nedalo věřit. Jejich vize bývaly falešné, zkreslené nebo si je špatně vyložily. Vzhledem ke ztrátě babičky se dalo předpokládat, že tím schopnosti Savannah (přinejmenším dočasně) utrpěly. Nejspíš jsme se vážně neměly čeho bát. Nepříjemný pocit v žaludku přesto nezmizel.

Savannah se po tvářích rozkutálely slzy. „Ale já to viděla! Viděla jsem, co se stane! Nemohlo to... Nemohla jsem...“ Zarazila se a pohled se jí opět rozmlžil. Její přesvědčení ochablo. „Bylo to tak skutečné,“ špitla.

Lauren se na ni soucitně usmála. „Já vím, že bylo, srdíčko. Nikdo ti nedává za vinu, že...“

„Co když je to pravda?“ přerušila ji vědma se znovuprobuzeným zapálením. „Co když se to stane? Co když nás odhalí a my jsme to mohly zastavit?“

„Nemyslím...“

„Musíte tam někoho poslat! Musíte se ujistit! Prosím!“

Netušila jsem, jestli její neoblomnost pramenila z obav, že se stane něco hrozného, nebo jestli prostě chtěla dokázat, že už nebyla ta zlomená holka s falešnými vizemi, co přišla o babičku. Na jejích motivech nezáleželo. Přesvědčila mě beznadějí v jejím hlase, zranitelností ve stále dětské tváři.

Tolik mi připomínala mě samotnou, terč posměchu všech okolo, zoufalá prokázat své schopnosti bez možnosti to udělat. Člověka to užíralo zevnitř, dokud o sobě taky nezačal pochybovat. Dokud nepřijal názory ostatních za vlastní. Dokud se nevzdal. Pokud existovala šance Savannah toho osudu ušetřit a jí i všem okolo dokázat, že nebyla ztracený případ, nemohla jsem ji promeškat. Ne, když bych pro podobnou příležitost sama upsala duši.

Tentokrát jsem zvedla telefon já.

„Ano?“ Strohý hlas na druhé straně linky poněkud zmrazil moje odhodlání.

„Tady Sinclairová.“

„Co je to tentokrát?“ Rovnou k věci, milá jako vždy, to byla celá Raina.

„Do kanceláře před chvílí dorazila Savannah... Ehm, ta nová vědma. Je rozrušená, protože viděla...“

„O vizi slečny Hattenbargerové mě již informovali, děkuji,“ zarazila mě šéfová tvrdě. „Tento měsíc je to čtvrtá taková. Všechny se ukázaly jako nepravdivé.“

„To nutně neznamená...“

„Jsem si vědoma rizika, Sinclairová,“ přerušila mě znovu. „Ale teď nemohu nikoho postrádat. Jak jste si možná všimla, město je vzhůru nohama. Nějaký vlkodlak před chvílí zmasakroval polovinu undergroundového klubu, než se ho lovcům podařilo zrušit.“ Ten výraz mě přiměl k úšklebku. Byl to jen vznešený název pro popravu. „Všechny potřebuji tady. Jakmile bude někdo k dispozici, prověříme to.“

To už by mohlo být pozdě. „Ale...“

„Přestaňte plýtvat mým časem. Obě víme, že je to jen další nesmysl.“ V jejím hlase nezaznívala ani špetka nejistoty či znepokojení.

„Vlastně to nevíme,“ oponovala jsem. Savannah na mě celou dobu upírala oči, veliké a plné naděje. Nemohla jsem ji zklamat. „Tentokrát by mohla mít pravdu.“

Raina zavrčela. „Jestli tomu skutečně věříte, běžte se přesvědčit sama. Máte moje svolení.“

Telefon ohluchl. Žaludek mi udělal kotrmelec.

Zavěsila jsem a než jsem si to mohla rozmyslet, obrátila jsem se k Savannah a odhodlaně prohlásila: „Raina souhlasila, že je tvoji vizi potřeba prošetřit. Postarám se o to.“

To byla první z mnoha chyb, kterých jsem se ten večer dopustila.

2. PŘÍLIŠ VELKÉ SOUSTO

Každý můj krok nás ohrožoval. Snažila jsem se našlapovat zlehka a přenášet váhu na špičky, přesto se klapot mých podpatků nesl tichou nocí a upozorňoval na naši přítomnost všechny v okruhu sta metrů. Lauren skřípala zuby a házela po mně zlými pohledy, jako kdybych to snad dělala schválně.

Uznávám, lodičky se do terénu moc nehodily. Kdybych věděla, že budu muset vyrazit do ulic zachraňovat svět, obula bych si něco praktičtějšího. Jenže od posledního incidentu před pěti týdny jsem se nevzdálila od pracovního stolu dál než na záchod. Kdo měl tušit, že zrovna dnes zbude na mě s Lauren, abychom odvrátily blížící se pohromu (která taky vůbec nemusela nastat)?

Část mě si přála, aby se Savannah mýlila. Jistě, pokud se její vize ukáže být snůškou nesmyslů a my se táhly na druhý konec města zbytečně, nebudu jen za packala, ale taky za idiota. Pokud ovšem měla pravdu a magický svět stál na pokraji odhalení... No, já ani moje parťáčka jsme nebyly nejpovolanější osoby, abychom tu hrozbu zažehnaly.

Lauren ten názor sdílela. „Nechápu, co tady děláme.“ Pokoušela se tvářit strašně nad věcí, ale při sebemenším závanu větru sebou polekaně škubla.

Plně jsem s ní soucítila. Nacházely jsme se v hlubinách průmyslové čtvrti, obklopené temnými budovami, a kromě pár toulavých psů nebylo nikde ani živáčka. Na takovém místě jste se nechtěli potloukat ani ve dne, natož v pět ráno. Magická hodina, kdy se magie (a s ní i všechna nadpřirozená stvoření) nacházela na vrcholu moci, sice skončila už před hodinou, ale na klidu mi to nijak nepřidávalo. Moje schopnosti by totiž sotva stačily, abych případnému útočníkovi způsobila záděru na prstu.

Moje parťáčka sice ovládala magii o trochu líp, ale kouzlení u ní vyvolávalo nekontrolovatelné nutkání zvracet. Nehodlala jsem svůj život vsadit na její schopnost udržet v sobě dostatečně dlouho obsah žaludku. V ruce jsem křečovitě svírala starožitný přívěsek se zeleným opálem, který mi na dlouhém stříbrném řetízku visel kolem krku. Dostala jsem ho k osmnáctým narozeninám od Dereka, mého magického mistra, a byl očarovaný. Pokud se ocitnu v nebezpečí, náhrdelník mě na to upozorní. Teoreticky. Ještě jsem ho neviděla v akci.

„Nemusela jsi se mnou chodit,“ odvětila jsem Lauren suše. Nežádala jsem ji o pomoc ani doprovod. Z vlastní iniciativy vyzpovídala Savannah a potom si zahrála na šoféra. Dokonce se se mnou podělila i o lektvar, který nám na pár hodin propůjčil noční

vidění, abych se kolem nepotácela poloslepá. Ani jednou se mě nepokusila zastavit. O to víc si ale stěžovala a kreslila čerty na zeď. Lezlo mi to na nervy.

„Samozřejmě že musela,“ odfrkla. „Kdybych tě nechala jít samotnou, nejspíš bys tu katastrofu zapříčinila ty.“

Ráda bych řekla, že přeháněla. „Díky za pomoc.“

„Nemáš zač, a to myslím doslova. Až se to zvrhne, nepůjdu s tebou ke dnu. Všem řeknu, že to byl tvůj nápad a já se přidala jen, abych se pokusila kontrolovat škody.“

Jinými slovy, hodí mě přes palubu. Žádná novinka. „Posluž si.“

Dávno jsem se přestala děsit Rainina hněvu. Mohla se vztekat a vyhrožovat, dokud nezešediví, ale bylo to jen to – výhrůžky. Jako moje šéfová mi ze života pořád dokázala dělat peklo, jenže díky otci, který nade mnou držel ochrannou ruku, mi opravdu vážné potrestání nehrozilo. Lauren tu jistotu neměla. Pokud znovu přešlápne, mohla by přijít o místo. Doma na ni čekaly dvě dospívající děti, které potřebovaly nakrmit, ošatit a poslat do školy. Chápala jsem, proč nechtěla riskovat.

Po několika špatných odbočkách jsme dorazily na místo. Z úst mi unikl zoufalý povzdech. Čekalo na nás obrovské zchátralé skladiště jako vystřižené z hororu.

Lauren mě probodla podrážděným pohledem. „Potrvá věčnost to celé projít. Taková ztráta času.“

Jako kdybychom měly na práci něco lepšího. „Třeba má Savannah pravdu.“

„Jestli ano, co s tím my dvě asi uděláme?“

Dobrá otázka. Byly jsme to neschopné duo, které plnilo nejpodřadnější úkoly. Vyháněly jsme skřítky z podkroví, domlouvaly neposlušným vílám, sbíraly zapomenuté zbraně. K podobně důležitému úkolu jsme si nikdy ani nepřičichly.

„Podle Savannah se jen musíme zbavit pár těl. To zvládneme levou zadní.“ Za jiné situace bych tak optimistická nebyla, ale jednalo se o vybité doupě upírů a ti se po finálním skonu zpravidla rozpadali na prach, takže se v podstatě uklízeli sami. Problém představovali pouze oběti a čerstvě přeměnění jedinci a těch tam snad nebylo tolik.

Lauren se hořce ušklíbla. „Když jsi něco podobného tvrdila naposledy, obě jsme skončily na ošetřovně...“

„Měly jsme jen pár škrábanců.“

„...a celý blok musel být týden v karanténě, než zmizel ten toxický oblak, co jsi vytvořila.“

„To byla nehoda.“

„S tebou je to vždycky nehoda. Je jen otázkou času, kdy si to někdo ošklivě odskáče, a potom už ti ani papínek nepomůže.“ S tím zamířila ke vchodu do skladiště.

Hodnou chvíli jsem jí oněměle zírala na záda. Když jsem se z té mentální facky vzpamatovala, dohnala jsem ji a pomohla jí odsunout těžké kovové dveře. Přivítal nás pach smrti a hromada mrtvol.

„Měla pravdu,“ hlesla jsem, šokovaná pohledem, který se mi naskytl. Bledých těl s hrdly dokořán bylo aspoň tucet, povalovaly se kolem jako hadrové panenky. Odvrátila jsem hlavu. V puse mě páčila žluč. Polkla jsem ji a potlačila hrozící nevolnost. Lauren tak úspěšná nebyla. Prudce se ohnula v pase a vyhodila mi svoji pozdní večeři na lodičky. Nos mi naplnil kyselý zápach zvratků. Žaludek mi v břiše dělal divoké přemety, až mě z toho píchalo na hrudi.

„Panebože,“ vydechla, když se napřímila. S omluvou, že mi zničila oblíbený pár bot, se neobtěžovala. Očima bezradně těkala po masakru před námi. Rychle z kapsy bundy vydolovala mobil a přiložila si ho k uchu. „Raina je nedostupná.“

Zkusila několik dalších čísel. „Nikdo to nebere.“ Nejspíš měli pořád plné ruce práce s tím vlkodlačím malérem. „Co budeme dělat?“ Tvář jí zaplavila beznadějí a do hlasu se jí vkrádala panika. Musela jsem se chopit otěží, než se sesype a z pomocníka se stane přítěž.

„Dáme se do práce,“ řekla jsem prostě, pevně. Nevěděla jsem, jak takový masakr zahladit o nic líp než ona, ale nemusely jsme situaci vyřešit. Stačilo začít uklízet a vytrvat, dokud nedorazí někdo kvalifikovanější, kdo se postará o zbytek.

Odhodlaná neztrácet drahocenný čas jsem z kabelky vydolovala lahvičku s jedovatě zeleným lektvarem. Patřil mezi základní vybavení pracovníků METLY a při úklidu biologického materiálu byl nenahraditelný. Ignorovala jsem nepříjemný pocit v hrudi a přistoupila k prvnímu tělu. Stačilo pár kapek a rozložilo se na molekuly. Usmála jsem se. Možná nakonec nebudu úplně ztracený případ.

Můj úspěch povzbudil Lauren k činnosti. Vytáhla vlastní lektvar a vykročila k dalšímu tělu, uklouzla však na kaluži neidentifikovatelných tělesných tekutin. Zamávala rukama ve snaze získat zpět ztracený balanc. Lahvička jí vyklouzla z prstů a roztříštila se o podlahu. Čas, který jsme tu musely strávit, se právě zdvojnásobil.

Lauren to netrápilo. Soustředila se na to, jak si tu odpornou břečku co nejrychleji oklepat z polobotek, obličej úplně zelený. Couvla jsem pro případ, že by ji znovu ovládla nevolnost.

Cosí mě chytlo za pravou nohu. Vyjekla jsem a uskočila, jen abych zakopla o starou lepenkovou krabici. Tvrdě jsem dopadla na zadek. Kolem kotníku mi zůstala sevřená něčí ruka.

Ježíši. Žaludek se mi div neobrátil naruby. Srdce mi tlouklo jako splašené, snažilo se mi probít ven z hrudi.

„Mackenzie!“ Lauren popadla končetinu, která mi nepatřila, a odhodila ji stranou. Pomohla mi na nohy. Zaujaly jsme postoj, který jsme považovaly za obranný, a spěšně se rozhlédly kolem. Nebezpečí se vždycky lépe čelilo ve stoje a ve dvou. I když to prakticky žádné nebezpečí nebylo. Útočník mlel z posledního.

Patřil mezi mladé upíry. Ležel opřený o prázdnou bednu kousek od nás, sotva schopný se pohnout. Tvář měl napůl shnilou a místo pravého oka mokvající díru. Pomalu k nám vztáhl zbývající ruku. Mokře zasípal, pokoušel se něco říct. Hluboká rána, která se mu táhla přes celý trup, mu znemožňovala formovat slova. Zranění vypadalo hrozně, ale pro jeho živočišný druh nebylo smrtelné. Aspoň ne okamžitě. Z pohledu na jeho žalostný stav mě bodalo u srdce.

Trvalo mi příliš dlouho, než jsem si uvědomila, že za bolest nemohl soucit s nemrtvým netvorem. Obvykle temně zelený přívěsek zavěšený kolem mého krku žhnul jasnou smaragdovou září a páčil mě na prsou jako horký kámen.

Pochybovala jsem, že ten polorozpadlý chudák byl nebezpečím, na které mě náhrdelník upozorňoval. „Lauren...“

Příliš pozdě. Ze stínů po její levici se vynořila upírka. Ohnivě rudé vlasy jasně vystupovaly proti její alabastrové pokožce, splývaly s cákanci krve, které ji pokrývaly. Nesla známky tvrdého boje. Nebylo to ovšem nic, s čím by si její schopnost regenerace nedokázala poradit, pokud se pořádně nakrmí.

„Neboj se, miláčku,“ konejšila svého druhu na zemi. Měla podobně silný skotský přízvuk jako můj otec. „Dám tě zase dohromady.“

Její temné, hladové oči se obrátily na nás. Odhalila tesáky v potěšeném úsměvu.

A do pytle.

Lauren vedle mě strnula – ne hrůzou, ale soustředěním. Vzduch se zachvěl. Volala k sobě magii, sbírala ji, aby mohla provést kouzlo. Jelikož na jeho úspěšnosti dost možná závisely naše životy, chtěla jsem jí poskytnout tolik času na zaklínání, kolik jen šlo.

Přesunula jsem se a Lauren napůl zastínila vlastním tělem, abych přitáhla upírčinu pozornost k sobě. „Nepřibližuj se,“ varovala jsem ji. Snažila jsem se zachovat si kamennou tvář, přestože mi strach přeměnil útroby na nepoužitelnou kaši. Slabost příšery dráždila jako krev žraloka, zvyšovala jim apetit.

Upírka se mému chabému pokusu o hrdinství zasmála a udělala provokativní krok naším směrem. „Nebo co? Nemůžeš mi ublížit, človíčku.“ Poslední slovo vyprskla jako tu nejhorší urážku.

Hrdě jsem se napřímila. „Nejsem člověk.“

Zaujatě naklonila hlavu a zhluboka se nadechla nosem. Oči se jí zaleskly. „Čarodějky? Ještě lepší! Robertovi se vaše síla bude hodit.“

Lauren za mými zády zoufale zaúpěla.

Upírka si mlsně olízla rty. „Mně ostatně...“ Do obličeje ji zasáhla tlaková vlna, kterou na ni vyslala Lauren, a rozcuchala jí vlasy. Jinak to s ní ani nehnulo.

„Mrcho,“ zasyčela.

Najednou byla u nás a prudce mě odstrčila stranou. Můj krátký let zastavil betonový sloup. Dopadla jsem do hromady papírových krabic. Hlava mi třeštila, po tváři mi stékala krev. Neměla jsem čas se zraněním zabývat, ani znovu popadnout dech. Upírka čapla Lauren pod krkem, přidusila ji, aby jí zabránila v dalším kouzlení.

„Ne!“ Můj chabý protest byl stejně zbytečný jako Laureniny pokusy vzdorovat.

„Pij,“ přikázala upírka a nastavila hrdlo mojí kolegyně před zohavený obličej svého druha. Hladově se na něj vrhl. Odvrátila jsem pohled. Křiku ani zvukům krmení jsem ale uniknout nedovedla.

Lauren utichla, mlaskání pokračovalo. Hněv, žal a nevolnost, jež jsem nad jejím osudem pociťovala, mi dodaly novou sílu a odhodlání. Na okamžik jsem vytěsnila všechno ostatní a natáhla se do svého nitra, kde se skrývala moje moc. Snažila jsem se ji uchopit a zformovat, použít. Nereagovala. Nevzdávala jsem se. Potřebovala jsem ji. Musela mi odpovědět.

Začala jsem pěstí i zuby, všechny svaly těla se mi námahou a soustředěním napnuly, na čele mi vyrazil pot. Jen jedno kouzlo. Jedno maličké kouzlo. Moje magie se pod nátlakem neklidně převalila, ale neprobudila se. Ať jsem se snažila sebevíc, nedosáhla jsem na ni. Byla zamčená hluboko uvnitř mě a já nevlastnila klíč. Nemohla jsem ji osvobodit.

Neměla jsem čas to dál zkoušet. Změnila jsem plán.

Strhla jsem si z krku náhrdelník, který se mi pokoušel propálit díru do hrudníku a jenom mě tak rozptyloval, a sebrala ze země lahvičku s lektvarem, co jsem při nárazu upustila. Sklo popraskalo, ale obsah zůstal netknutý. Výborně. Skopla jsem lodičky a vydrápala se zpět na nohy. Moje parťačka, upjatá, pletením posedlá Lauren, se už nikdy nevrátí k rodině, která na ni čekala. Její smrt se nedala odčinit, ale mohla jsem ji pomstít. I kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.

Můj pohyb upoutal upírčinu pozornost. Tázavě nadzvedla obočí. Odhodlaně jsem se napřímila, probodávala ji nenávisným pohledem. Kolena se mi třásla a žaludek jsem měla až v krku, přesto jsem zůstala naprosto nehybná, vyzývala ji, aby udělala první krok.

Zabralo to. Ohrnula rty a odhalila tesáky. Vyrázila do útoku. Připravila jsem se.

Oslnilo nás jasné světlo. Upírka se zarazila, příliš daleko, než abych si troufla něco podniknout. Měla jsem jedinou šanci. Nemohla jsem minout.

Skladištěm se rozlehl hrubý hlas. „Hej!“ Od vchodu se na nás mocně mračil obézní hlídač. S nesmlouvavým výrazem se vydal k nám, baterku namířenou na naše obličeje. Na někoho tak mohutné tělesné konstrukce kráčel nečekaně svižně. „Tady nemáte co pohledávat!“

Zamrzl, když si všiml děsivého výjevu kolem. „Co to proboha...“

Upírka zaútočila, pohybujíc se příliš rychle, než aby dokázal zareagovat. Zakousla se mu do hrdla. Nevypadalo to čistě a úhledně, zvráceně svůdně jako ve filmech. Bylo to děsivé a kruté živočišné, jako když se krmilo vyhladovělé divoké zvíře.

Musela jsem to zarazit, než toho muže vysaje do sucha.

Rozběhla jsem se. „Hej, pizizubko!“ Celá jsem se třásla a rozum mi radil, abych si přestala hrát na hrdinku, co nejdřív ho popadla do hrsti a pelášila pryč, dokud jsem ještě mohla. Jenže jsem měla na svědomí už Lauren, nemohla jsem nechat zemřít dalšího nevinného člověka. Moje přežití by ztratilo smysl, pokud bych se na sebe už nikdy nedokázala podívat do zrcadla.

Když ke mně upírka zvedla hlavu, nacházela jsem se ani ne metr a půl od ní. Ústa měla karmínově rudá a oči jí plály vztekem.

„Řekni sýr,“ vyzvala jsem ji a chrstla na ni zbylý obsah lahvičky. Zelená tekutina jí se zasyčením dopadla na obličej a dekolt. Začala jí rozežírat kůži. Upírka zaječela a propustila hlídače ze sevření, zaměstnaná snahou zabránit rozkladu své krásné tvářičky.

„Amando!“ To zoufalé, přidušené zvolání znělo stále moc slabě, vysíleně, než abych si s upírem za zády dělala starosti.

Pomohla jsem zděšenému hlídači zpátky na nohy.

„Kousla mě!“ Ruku si tiskl ke krku. Mezi prsty mu protékalo příliš krve. „Ta bláznivá děvka mě kousla!“

„Budete v pořádku,“ uklidňovala jsem ho. „Můžete chodit?“ Musela jsem ho odsud dostat dřív, než přijde k újmě na zdraví, která nepůjde zvrátit. Nebo než spatří něco dalšího, co nikdy vidět neměl.

Jako na povel se ohlédl po své útočnici. Upírka vřískala, potácela se kolem, dokud jí to zhoršující se stav těla dovoloval. Když s tlumeným duněním dopadla na zem poblíž svého milence, její obličej a většina trupu už byly pouhou vzpomínkou.

„Amando!“ Upír ke své milované natáhl ruku, neschopný sebrat dost síly, aby překonal vzdálenost mezi nimi a dotkl se jí. Ani Laurenina krev ho nedokázala dostat zpátky do formy. „Amando, ne!“

Hlídač zhrozně zalapal po dechu. Upírka nám dál mizela před očima. Její maso bublalo a šumělo, odlupovalo se z kostí a rozpadalo se. Její orgány a kosti se rozkládaly. Nakonec z ní nezbyl ani mastný flek. Celé to netrvalo déle než půl minuty. Páni. Tušila jsem, že lektvar určený ke zbavování se mrtvé tkáně upírovi ublíží, ale že až tak moc by mě ani ve snu nenapadlo. Nevěděla jsem, jestli se nad svým dílem radovat, hrozit, nebo si trhat vlasy, že jsem to nezkusila dřív.

Hlídač to vyřešil za mě. „Co... Jak... To...“ blekotal, oči vytřeštěné na místo, kde se před okamžikem nacházelo upírčino zdeformované tělo. Nakonec otevřel pusku a začal řvát.

Měl na to právo. Zrovna se stal svědkem něčeho tak nereálného, že to jeho mozek odmítal vstřebat. Já si nemohla dovolit ani pár vteřin, abych truchlila nad ztrátou dlouholeté parťáčky, jejíž tělo leželo kousek ode mě. Musela jsem dokončit úkol, na jehož splnění podle Savannah závisel osud celého nadpřirozeného světa. Prvním krokem plánu bylo utišit ten uši drásající jekot, než přivábí další zvědavce. Možnosti, jak hlídače neprodleně umlčet, se naneštěstí zdály značně omezené, takže jsem improvizovala. Zamumlala jsem omluvu a přetáhla ho po hlavě víkem jedné ze starých dřevěných beden.

3. POSLEDNÍ KAPKA

Chladným ránem se neslo praskání plamenů. Štiplavý kouř prosycoval vzduch a v temných mračnech stoupal k rozjasňujícímu se nebi. Místo činu osvětlené blikajícími majáky se hemžilo muži v uniformách. Jedni se snažili krotit oheň, druzí dotíravé televizní štáby.

Stála jsem ukrytá ve stínech starého vodojemu vzdáleného asi čtyři sta metrů a s rukama omotanýma kolem těla sledovala největší selhání mého života. Nedokázala jsem předpovědi Savannah zabránit. Ba naopak, ještě jsem situaci zhoršila. Když jsem hlídače praštila a on se mi v bezvědomí sesunul k nohám, udělala jsem z něj prioritu, protože jsem nechtěla mít na svědomí další život. Zatímco jsem jeho bezvládné tělo tahala do bezpečí, což nebylo nijak jednoduché, jelikož byl třikrát tak velký jako já, zadělala jsem si na pořádný malér. Přeživší upír se zotavoval s každou uplynulou minutou, kdy jsem jeho přítomnost ignorovala. Nakonec zesílil natolik, aby se mohl pohybovat a vydal se za svobodu. Nebo se o to alespoň pokusil. Na půl cesty ven ho zastihlo slunce, které neznalo slitování. Upír vzplál jako pochodeň a vzal s sebou celé skladiště.

Tak jsem skončila tady – bez bot, kabátu, svědka (bezvědomého hlídače jsem musela nechat na místě, aby se o něj postarali záchranáři) a naděje, sama proti celému světu, který se po této katastrofě rychle obrátí proti mně.

Na rameni se mi objevila něčí ruka. „Mac.“

Zbytkový adrenalin v mém těle mě znovu nakopl. Bleskově jsem se k osobě za mými zády obrátila, připravená... Ani nevím co. Poprosit ji, aby moje utrpení ukončila rychle?

Muž, který stál přede mnou, mi nepřišel ublížit. Bylo mu něco přes třicet, a přestože neměřil ani metr sedmdesát pět, sahala jsem mu sotva po nos. Díky italským genům měl snědou pokožku, široký nos a hluboce posazené oříškové oči. Tmavé krátce zastřižené vlasy mu u mírně odstávajících uší začínaly šedivět. Nebyl to krasavec z přehlídkových mol, ale když se usmál, d'olíčky v jeho tvářích by rozehrály i to nejledovější srdce.

„Panebože, Jone.“ Musela jsem být hodně mimo, že jsem nepoznala specifický způsob, jakým díky britskému přízvuku moje jméno vyslovoval. „Vyděsil jsi mě.“

Mohlo mě napadnout, že se tady ukáže. K průšvihům podobného kalibru posílali jen ty nejlepší a Jon byl jedničkou našeho oddělení. Já tu neměla co pohledávat.

Souhlasil se mnou. „Co tady děláš? Jak...“ Pohledem přeskočil k požáru před námi, pak k mému začouzenému obličejí. Tváří se mu prohnalo pochopení. „Jsi v pořádku?“

Přikývla jsem. Kromě výčitek, zoufalství a pocitu selhání jsem necítila vůbec nic. Bolest dávno otupěla. Nezbyvalo pro ni místo. „Nic mi není.“

Navzdory mému ujištění ke mně přistoupil a vzal mě za bradu, přiměl mě zvednout hlavu do lepší pozice, aby si mohl prohlédnout ránu na mém čele. Nebyla hluboká, přesto se zamračil. „Jsi úplně ledová.“ Rukama mi několikrát přešel po holých pažích v marné snaze zahřát mě. Nakonec si sundal bundu a přehodil mi ji kolem ramen. „Lepší?“

Vůbec. „Mnohem. Díky.“

V dále se rozezněla sanitka a vrátila nás do reality, kde moje pohodlí nepředstavovalo náš nejnaléhavější problém. „Měl bys jít, musíš...“

Zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem sám. Raina má situaci pod kontrolou.“

Krucipísek. Jestli dorazila i šéfová, rovnou jsem si mohla sbalit věci a přestěhovat se do zaprášeného archivu ve sklepě, kde budu až do důchodu přehazovat papíry.

Přikývla jsem, přestože se mi nedařilo zahnat tíživý pocit, že se mnou ztrácel čas.

„Co se tady do pekla stalo?“

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy. Nechtěla jsem na ty děsivé události ani myslet, natož o nich mluvit. Všechno to bylo tak čerstvé a živé. Bála jsem se, že pokud se do těch vzpomínek ponořím, celou mě spolknou a už nikdy nepustí. „V kanceláři jsme zbyly jen já s Lauren, když se tam přihnala ta nová vědma a vyváděla kvůli vizi. Raina byla přesvědčená, že je to další falešný poplach, ale rozhodly jsme se to pro jistotu prověřit. Když jsme dorazily na místo...“ Oči mě pálily a v hrdle mě škrábalo. „V tom skladišti zůstalo tolik těl. Chtěly jsme se o ně postarat, jenže nás překvapila přeživší upírka. Snažily jsme se bojovat, ale...“ Selhal mi hlas.

Jon mi stiskl rameno. „Kde je Lauren?“

To jméno se mi zarylo do hrudi jako ostří, zasáhlo mě přímo do srdce. Do očí mi vyhrkly slzy.

„Mac.“

„Šla sem kvůli mně,“ škytla jsem. „Aby ohlíkala, že neudělám další průšvih. A ta upírka ji... A teď je...“ Nedokázala jsem to vyslovit.

„Není to tvoje vina.“

Jeho tvář byla skrz závoj slz rozmazaná, nemohla jsem přečíst jeho výraz. Objal mě, pevně a konejšivě. To gesto bylo nečekaně intimní, osvobodilo všechny emoce,

které jsem do té doby potlačovala. Rozbrečela jsem se. Držel mě a něco mi italsky mumlal do ucha, dokud jsem se neuklidnila. Když jsem se od něj odtáhla, setřel mi z tváří poslední slzy.

„Není to tvoje vina,“ zopakoval. Pořád jsem mu nevěřila. Poznal to. „Myslím...“ Jeho pozornost upoutalo něco za mnou. Zamračil se.

„Mackenzie.“

S tichým zaúpěním jsem se vymanila z Jonova náručí a ohlédla se. Zrovna když jsem si začínala myslet, že jsem svoji denní dávku smůly vyčerpala, se musel objevit on. Derek Williams, můj magický mistr. Býval mým rytířem na bílém koni. Teď bych upřednostnila, kdyby se otočil a vrátil se, odkud přišel. Jenže on zkracoval vzdálenost mezi námi, dokud jsme nestanuli tváří v tvář. Tyčil se vysoko nade mnou, metr devadesát tvrdých svalů. Špinavě blond vlasy měl pečlivě uhlazené dozadu, výraz tvrdý, hranatou čelist zaťatou. Čokoládově hnědé oči mu žhnuly podrážděním.

Přelila se přese mě vlna magie, jak na nás Derek seslal halící kouzlo, aby naši přítomnost skryl před očima i ušima normálů, lidí bez znalosti nadpřirozeného světa.

„Williamsi,“ pozdravil ho Jon suše, když tam Derek několik nekonečných vteřin jen stál a propaloval mě pohledem. Vypadali stejně staří, ale skutečnost nemohla být dál od pravdy. „Co ty tady děláš?“ Ta otázka zněla nevrle, téměř nepřátelsky. Vytrhla Dereka z transu.

Obrátil se na o kus menšího muže s neskrývaným odporem. „Lepší otázkou je, co tady děláš *ty*, Marchetti. Neměl bys náhodou uklízet ten svinčík? Však víš, dokud se to ještě dá.“

Jon vzpurně vystrčil bradu, ale jinak se nehnul. Přestože bych nevráživost mezi nimi ráda připsala za vinu mužskému egu a potřebě být za všech okolností dominantnější kohout na smetišti, z velké části jsem ji způsobila já. Do Dereka jsem byla dlouhé roky beznadějně zamilovaná a Jon... No, Derek věřil, že jsem se s Jonem na truc vyspala, abych na něj zapoměla. Neobtěžovala jsem se vyvést ho z omylu.

Když se mi loni na Silvestra konečně podařilo prolomit Derekovy obrany, věřila jsem, že se naše společná noc stane odrazovým můstkem pro něco krásného a trvalého. Podle něj to ale byla chyba, ke které nemělo nikdy dojít. Odmítl mě i vše, co jsem mu nabízela, a odjel z města. Blábolil něco o tom, že nám oběma čas a odstup prospěje. Víc jak měsíc jsem o něm neslyšela. Během té doby jsem si prošla klasickým usazeným obdobím, kdy jsem se nově vzniklou díru v srdci snažila zaplnit zákusky, kterými mě zásobovala moje nejlepší kamarádka Summer, shodou okolností majitelka jedné z nejvyhlášenějších cukráren ve Washingtonu. Když jsem zjistila, že v průměru cukru se

mi žal utopit nepovede, maximálně mi z něj nakyne pozadí, sebrala jsem zbytky důstojnosti a rozhodla se Dereka hodit za hlavu.

Vedla jsem si dobře, jenže pak přišel Valentýn a já se znovu sesypala na hromádku. Doslova. Jon mě našel ubrečenou na lavičce před naší kanceláří. Upřímně mě překvapilo, když se ke mně posadil. Převeleli ho k nám z Anglie skoro před rokem, ale od všech v kanceláři si držel odstup. Té noci jsem mluvila hlavně já, jeho společnost mě však utěšila víc, než kdy mohla jeho slova. Když jsem se konečně vypovídala, nabídl mi doprovod domů. Já ho na oplátku pozvala k sobě na skleničku. Nakonec jsme vypili celou láhev a vrhli se na sebe. Přesunuli jsme se do ložnice a usnuli dřív, než jsme stihli pokročit někam dál.

Realita nás ráno uhodila do obličeje, když se objevil Derek. Z cizího, polonahého chlapa v mojí posteli neskákal nadšením. Po krátké hádce se mi ho podařilo vyhodit a Jon ho rychle následoval. Jestli mezi námi té noci začalo něco klíčit, Derek to úspěšně zadupal do země. Ano, v kanceláři jsme se bavili o něco víc a dvakrát jsme po práci zašli na večeři, ale ani jeden z nás se nepokusil o další krok. Sotva jsme se dali nazvat přáteli. Derekova averze vůči němu přesto rostla.

Nechtěla jsem, aby vyústila v násilí jakéhokoli druhu, takže jsem se postavila na jeho stranu, abych ho uklidnila. „Zavolala jsem Derekovi, aby pro mě přijel.“

Okamžitě se mojí lži chytil a obrátil ji proti Jonovi. „Jak vidíš, není tě tady zapotřebí.“

Jon zaťal zuby. Kdyby věděl, jak starý a mocný Derek ve skutečnosti byl, tolik by si nevyskakoval. „Mac potřebuje...“

„Co potřebuje, není tvoje starost,“ utnul ho Derek rázně. „Pokud jsi zapomněl, máš závazky k celé magické komunitě a *ta* teď potřebuje, abys šel dělat svoji práci. O Mackenzie se postarám.“

Ani jeho melodický přízvuk nedokázal zjemnit kyselost v Jonově hlase. „Na základě předchozích zkušeností o tom mám jisté pochyby.“

Do tváří se mi hnala krev. Ať se mezi mnou a Derekem stalo cokoliv, bylo to jen mezi námi. Jon neměl nejmenší právo o tom začínat.

Vzduch se zachvěl magií.

„Jdi,“ požádala jsem Jona, než jeden z nich udělal nějakou hloupost. „Raina už se po tobě určitě shání.“

„Slyšel jsi dámu, Marchetti. Šup šup. Práce volá.“

Shodila jsem si z ramen Jonovu bundu a vrátila mu ji. „Prosím,“ naléhala jsem. „Jsem v pořádku.“ Nebo spíš budu. Snad. Někdy.

Nevěřil mi, poznala jsem to na něm. Ale nehádal se, už se kvůli mně zdržel dost dlouho. I s celým týmem uklízečů po boku a Rainou za zadnicí mu dá spoustu práce eliminovat (nebo alespoň co nejvíce zmírnit) mnou napáchané škody.

„Běž domů a odpočiň si,“ přikázal. „Zavolám, až... se věci uklidní.“

Přikývla jsem a sledovala ho, dokud se mi neztratil z dohledu. Moje pozornost se přesunula k doutnajícím troskám, jež bývaly skladištěm. Zase jsem to parádně zpackala a tentokrát za moji neschopnost někdo zaplatil životem. To jsem nikdy nemohla napravit.

„Posloucháš mě vůbec, Mayday?“

Ta pitomá přezdívka byla jako facka do tváře. Neměla jsem sílu se proti ní ohradit. „Proč jsi tady, Dereku?“

„Volala jsi.“

„Nevolala.“

„Měla jsi – ideálně předtím, než ses na vlastní pěst vydala lovit upíry.“ Rychle si mě přeměřil a jeho nepřístupný výraz trochu povolil. „Vypadáš hrozně.“

„Díky.“

„Musíš být zmrzlá.“

„Co kdyby ses přestal tvářit, že se o mě zajímáš, a šel radši...“

Jako by mě neslyšel. „Co se stalo s tvým kabátem? A botami?“

Boty jsem odhodila z praktických důvodů, kabát jsem si svlékla a přikryla s ním tělo Lauren. Kůži měla bílou a hrdlo na cáry. Její prázdné oči mě sledovaly, vyčítaly mi, že jsem ji nezachránila. Nedokázala jsem se přimět k tomu je zavřít, tak jsem se jejího vyčítavého pohledu zbavila jiným způsobem. „Zůstaly uvnitř.“

Jeho postoj se změnil, tvrdé rysy roztály. Přistoupil blíž, příliš blízko. Oči se mu zaleskly, nořily se do těch mých s intimitou, jaká mezi námi panovala jen na kratičký okamžik té proklaté noci. Poskočilo mi srdce. Nesnášela jsem se za to. Nesnášela jsem, že mě pořád tolik ovlivňoval, přestože mi tak ublížil.

Prsty mi zlehka zmapoval obnažená ramena, jeho dotek mě na studené pokožce pátil. Tělo mi zaplavila magie, hřejivá a známá. Tupá, pulzující bolest v mém spánku i naraženém boku zmizela, stejně jako ten těžký, dusivý pocit z mojí hrudi, pozůstatek přílišné inhalace kouře. Zase jsem se mohla pořádně nadechnout. Zašimrala mě chodidla a ocitla se v teple nových bot. Ty následoval hřejivý kabát. Chlad, který jsem pocítila, když mě Derek pustil, ale zahnat nedokázal.

„Mnohem lepší.“

Shlédla jsem na svůj nový oděv, dlouhý tvídový kabát s vlněnou podšívkou doplněný o pár kožených kozaček s rovnou podrážkou. Ty dva kousky se k sobě absolutně nehodily a opticky mi upíraly několik z toho mála centimetrů, se kterými jsem musela pracovat. Jedna věc mě štvala mnohem víc. „Víš, že nemám ráda, když to děláš.“

Otec mi kdysi vysvětlil, že navzdory všeobecnému přesvědčení magie fyzikální zákony nepřepisovala, ale ohýbala. Nebylo tudíž možné vytvořit něco z ničeho. To, že jsem získala nový pár bot a kabát, znamenalo, že někdo jiný někde jinde o ně kvůli mně přišel. Jako kdybych už tak neměla dost špatnou karmu.

„Nemáš zač.“ Jeho tvář se opět vyprázdnila. „A teď spusť a začni u toho, co jsi tady kruci dělala sama.“

Nebyla jsem sama. Nemínila jsem se s ním o tom bavit. „Nemusím ti nic vysvětlovat. Takže pokud mě omluvíš, půjdu dělat něco užitečného.“

Pokusila jsem se ho obejít, ale pohnul se zároveň se mnou a zatarasil mi cestu. „Co, Mackenzie?“ Nesnášela jsem, když mi tak říkal. Zněl jako můj otec. Jelikož se ti dva přátelili už skoro padesát let, nejspíš od sebe kde co pochytili. „Co bys asi tak chtěla udělat? Co bys *mohla* udělat, aby to něco změnilo?“

Nic, vůbec nic. „Přišel ses mi vysmívat?“

„Přišel jsem ti pomoci.“

„Tak proč tu pořád postáváš a necháváš všechnu práci na ostatních?“

„Ten bordel není moje starost.“ Nebyl součástí METLY, a tudíž neexistoval jediný důvod, proč by jim měl pomáhat zehlit můj průšvih. „Jsem tady kvůli tobě.“

Nechápavě jsem se zamračila.

„Ten náhrdelník, co jsem ti dal? Neupozorňuje na nebezpečí jenom tebe.“

Čelist mi poklesla tak prudce, až mi křuplo v pantu. „Ty mě hlídáš?“

„Z velice dobrého důvodu, jak jsi zrovna dokázala.“

Musela jsem se zasmát. To se mi snad jenom zdálo. „Mnohokrát děkuji, že nade mnou bdíš. V tom skladišti jsi mi byl nesmírně nápomocný.“

„Byl jsem mimo město,“ bránil se. „Vlastním Audi, ne tryskáč.“ O schopnosti otvírat portály takticky pomlčel. „Dorazil jsem, jak nejdřív to šlo.“

„Dorazil jsi pozdě!“ vybuchla jsem, jak všechna beznaděj a bolest, které jsem sobě dusila, vytryskly na povrch. Díky Derekovu kouzlu jsem si nemusela dělat starosti, že by mě lidé pohybující se kolem doutnajícího skladiště slyšeli.

Jeho maska netečnosti se rozletěla na milion kousků, odhalila směsici provinění a bezmoci, kterou skrýval pod ní. „Já vím,“ hlesl. „Omlouvám se, že jsem tu nebyl, když jsi mě potřebovala.“

V očích mě štípaly slzy zlosti a bolesti. Nebyl tu pro mě už hezky dlouho. Neřekla jsem to nahlas, přesto poznal, že jsem si to myslela.

Povzdechl si. „Nejspíš si to zasloužím. Ublížil jsem ti.“

Zlomil mě.

„Dokážeš mi někdy odpustit?“

Pravděpodobně ne. „Snažím se.“

„Co mám udělat?“

Ta otázka mě zaskočila. Derek svoje přešlapy málokdy uznával, natož aby se je aktivně snažil napravit. Vykoupení nebyl jeho styl. Jenže teď po mně chtěl, abych mu k němu dala příležitost, hleděl na mě s nadějí a odhodláním a já pro něj neměla žádnou odpověď. Netušila jsem, jestli existoval způsob, jak by mohl odčinit bolest, co mi způsobil. Co mi stále způsobil tím, že zůstával nablízku, ale odmítal se mnou být způsobem, po kterém jsem toužila.

Kývla jsme směrem ke skladišti. Ruch kolem pomalu utichal. „Dokážeš to napravit?“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu si dovolit dostat se do hledáčku Rady.“

Nejvyšší čarodějná rada představovala ústřední vládní orgán našeho světa. Tvořila ji pětice velevážených a mocných čarodějek a čarodějů, kteří ze svého sídla ve Vatikánu dohlíželi na to, aby všichni členové naší komunity sekali latinu. Derek se svojí vysoce tajuplnou a *značně* dlouhou minulostí (nemluvě o prakticky neomezené moci) rozhodně nesplňoval jejich představy bezproblémovosti. Nevěděla jsem přesně, co všechno jeho neobvyklý stav obnášel ani co ho zapříčinilo, protože se o tom odmítal bavit, ale chápala jsem, že se příliš lišil od zbytku našich lidí, aby to Radě bylo příjemné. Kdyby se o něm dozvěděli pravdu, neváhali by ani vteřinu a vypsali na něj odměnu. Možná mi zlomil srdce, ale to neznamenal, že jsem jeho hlavu chtěla vidět naraženou na kůlu. Ne že by měl někdo reálnou šanci dostat ji tam.

„Roznesl bys je na kopytech.“

Ohrnul rty v napodobenině úsměvu. „Obvykle se snažím vyhýbat zbytečným krveprolitím.“

Při zmínce o krveprolití se mi křečovitě sevřel žaludek. Vzpomínky se mě pokoušely stáhnout zpátky do svého nelítostného náručí plného výčitek a nočních můr.

Zalil mě studený pot. Srdce se mi snažilo probít ven z hrudi. Nemohla jsem se nadechnout.

Derek mi položil ruku na záda a chlácholil mě něžnými dotyky, zaháněl nastupující záchvat paniky. „To nic, jen dýchej. Dobře to dopadne. O důkazy se postarají tvoji kolegové, já navštívím toho chudáka v nemocnici. Nebude si nic pamatovat. Ale ten zbytek... Víš, co dělat.“

Měl pravdu, cesta z této šlamastiky byla jedno zavolání daleko. Nechtěla jsem ho znovu žádat o pomoc. Akorát jsem ho tím utvrzovala v přesvědčení, jaké tučné zklamání jsem byla.

„Mám vybitý telefon,“ pípla jsem v posledním zoufalém pokusu o oddálení nevyhnutelného. Pokud jsem následkům své neschopnosti nechtěla čelit sama, neměla jsem na výběr.

Velkoryse mi půjčil svůj. Poráženecky jsem si povzdychla a vytočila to proklaté číslo, než jsem si to mohla rozmyslet.

Vzal to po prvním zazvonění. „Ano?“

„To jsem já.“

Rázem zněl o sto procent méně nadšeně. „Mackenzie Maighread Eilionoir Sinclairová.“

Bože, jak já nesnášela, když mi tak říkal. Nejen že by tak hrozným jménem nemělo být trestáno žádné dítě, ale když ho používal celé, vždycky to znamenalo, že jsem měla potíže. „Ahoj, tati.“

„Předpokládám, že v tuto nekřesťanskou hodinu nevoláš, abys mi popřála.“

Do prkýnka, úplně jsem v tom zmatku zapomněla, že už vlastně bylo zítra, a tedy jeho narozeniny. „Všechno nejlepší?“

Otec si ztěžka povzdechl. „Tak ven s tím. Co jsi mi přichystala za dárek tentokrát, slečinko?“

4. AKCE A REAKCE

Když jsem den po požáru přišla do práce, nepřivítal mě ironický potlesk, kterým mě spolupracovníci častovali pokaždé, když jsem provedla nějaký průšvih. Nikdo neměl kousavé komentáře, ani mě neplácal po zádech se slovy, že jsem se zase překonala. Tentokrát všichni mlčeli. Atmosféra byla dusivá a nepříjemná, truchlivá. Přestože Lauren nepatřila mezi všeobecné oblíbence, její ztráta všechny zasáhla.

Než jsem dorazila do kanceláře, část mě pořád doufala, že to byl jen zlý sen. Že až přijdu, moje parťáčka bude sedět na svém místě živá a zdravá a s vytaženým pletením. Její stůl zel prázdnotou. Hořkost reality mi sevřela vnitřnosti, tíha výčitek mě div nesrazila na kolena. Musela jsem se opřít, abych se udržela ve vzpřímené poloze, dokud jsem se nevzpamatovala.

Sotva jsem odložila kabát, ze svojí kanceláře vykoukla Raina. „Sinclairová, na slovíčko.“

Bez zdržování jsem se za ní vydala. Zavřela za mnou dveře a mávla k volné židli před masivním psacím stolem. Když jsem zaujala přidělené místo, posadila se do křesla naproti mně a pohodlně se opřela. Podívala se na mě přes obroučky podlouhlých brýlí (určitě je nosila, jen aby si přidala na vážnosti a zostříla svoje jinak jemné a velice ženské asijské rysy) a usmála se. Tehdy jsem věděla, jak nesmírně hluboko v háji jsem se ocitla. Raina Yangová se nesmála. Nikdy. V jejím pětatřicetiletém těle sídlila duše zahořklé důchodkyně.

„Mackenzie Sinclairová,“ protáhla. Obvykle moje jméno vyslovovala s opovržením nebo vztekem, případně kombinací obojího. Tentokrát ho převalovala na jazyku jako dobré víno. „Nemyslela jsem, že se tohoto dne dočkám.“

Chvilku mi trvalo, než jsem pravý význam toho výroku pochopila – nejspíš proto, jak nemožné mi to připadalo. Raina se mě snažila zbavit od chvíle, co před čtyřmi roky, pouhých několik měsíců po mém nástupu k METLE, přebrala místo vedoucího po Waynovi, kterého naprášila autoritám kvůli jeho vedlejším aktivitám s upíry. Rychle pochopila, že moje příjmení bylo jenom na parádu a žádných uspokojivých výsledků se ode mě nedočká. Stala se ze mě černá ovce v jejím jinak dokonalém stádu. Každé moje selhání si pečlivě zaznamenávala v naději, že až bude moje složka praskat ve švech, nic mě před vyhazovem neochrání.

Nemohla jsem uvěřit, že měla pravdu. Otec tvrdil, že se o všechno postará tak jako stokrát předtím. Tentokrát jsem do problémů asi zapadla příliš hluboko, než aby mi

dokázal pomoci. Bez jeho ochranné ruky mezi mnou a spravedlivým trestem nic nestálo. Z toho vědomí mě mrazilo v zádech.

„Raino...“ začala jsem prosebně. Hlas se mi třásl. Co jsem měla říct? Jak jsem svoje selhání mohla ospravedlnit? Kdybych se nerozhodla předpověď Savannah zkontrolovat, Lauren by do toho skladiště nikdy nešla. A kdybych byla trochu rychlejší, mocnější, méně vyděšená, nestal by se z ní krevní pytlík pro upíra. Její smrt byla moje vina a všichni to věděli.

Zvedla ruku, aby mě zarazila. „Neobtěžujte se. Konečné rozhodnutí již padlo.“

Nepřipadlo mi fér, že si ani nevyslechli moji část příběhu, nedali mi příležitost se hájit. Mlčela jsem. Zasloužila jsem si za svoje epické selhání pykat. To vědomí situaci nijak neulehčilo.

Na vteřinu jsem zadržela dech ve snaze zahnat pálení v očích. Rozhodně Raině nedopřeji to zadostiučinění, abych se jí s brekotem složila k nohám a žadonila o další šanci, kterou mi stejně neudělí. Vstala jsem. „Sbalím si věci.“

„Udělejte, co musíte. Máte čas do konce měsíce.“

Možná jsem si ve stole nastřádala spoustu zbytečností, ale zase tolik jsem toho neměla. „Zvládnou to do konce směny,“ ujistila jsem ji a zamířila ke dveřím. V duchu už jsem byla doma u kokosové zmrzliny, kterou jsem si vzadu v mrazničce schovávala pro případ nejvyšší nouze.

„Od prvního budete očekávána v práci.“

Zarazila jsem se. „Vy mě nevyhazujete?“

„Samozřejmě že ne.“ Její pohled jasně říkal, že kdyby to záleželo na ní, letěla bych odsud hlavou napřed. Naštěstí byla v hierarchii moc nízko, aby mohla to rozhodnutí učinit. „Vedení se domnívá, že naší společnosti máte stále co nabídnout.“ Což v překladu znamenalo, že se mého otce příliš děsili, než aby mě vykopli na dlažbu. Takže mě přece jen zachránil. „Byla jste převelena.“

Poslední zbytky mé naděje odletěly do nenávratna. „Převelena? Kam?“

„Na klidnější, méně náročné místo vhodnější pro... vaše schopnosti.“ Sebrala jednu z mnoha perfektně vyrovnaných složek na stole a nabídla mi ji. „Zde je potřebná dokumentace.“

Vytrhla jsem jí složku z ruky a zběžně papíry v ní přeletěla očima. Přisahalabych, že se mi na vteřinu zastavilo srdce.

Pohlédla jsem na Rainu s neskryvaným zoufalstvím. To mě rovnou mohli vyrazit. „Monako?“ Jo, potrestat jsem zasloužila, ale Monako? „To nemůžete udělat. Nemůžete mě poslat na jiný kontinent, aniž byste to se mnou nejdřív prodiskutovali.“

„Obávám se, že už se stalo. Počínaje dnešním ránem je vaše převelení oficiální.“

Jen přes mou mrtvolu. „A pokud odmítnu?“

Po tváři se jí rozlil úsměv plný škodolibého zadostiučinění, odplata za roky, kdy jsem jí lezla na nervy. „Bude to považováno za hrubé porušení pracovních povinností a vaše smlouva s naší společností bude s okamžitou platností ukončena.“

Ta hrozba mi zmrazila veškeré další protesty na jazyku. Nemohla jsem o svoji práci přijít, vzhledem k mojí přetrvávající magické neschopnosti představovala jediné pojitko se světem nadpřirozena, které jsem měla. Kdybych ho přeřala, v našich kruzích bych přestala existovat. Nezbyvalo mi než sklopit uši, stáhnout ocas a poslušně následovat rozkazy. Raina to věděla. Propalovala mě pohledem, čekala, než si to všechno přeberu a dojdu k nevyhnutelnému závěru.

Oříškově hnědé oči se jí vítězně zaleskly. „Nějaké další otázky?“

Polkla jsem přival nehezkých jmen, kterými bych ji nejraději počastovala. „Ne.“

„V tom případě můžete jít.“

Jo, ona mohla taky jít – rovnou do pekla.

Stroze jsem se na ni usmála a zamířila ke dveřím. S rukou na klíce jsem se zarazila. V marné, sobecké snaze se zachránit jsem úplně zapomněla, že jsem v té šlamastice nevězela sama. „A Savannah? Co se stane s ní? Uvědomuji si, že můj názor pro vás nemá žádnou váhu, ale uděláte chybu, pokud ji kvůli tomuto... přešlapu zavrhnete. Je nadaná, víte to, jinak byste ji sem nepřivedla. Zaslouží si druhou...“

Nespokojeně mlaskla a utřala moje blábolení. „Přestože měly její činy ve výsledku... nemilé následky, slečna Hattenbargerová sama o sobě neprovedla nic špatného. Bude se zodpovídat z neuposlechnutí nadřízeného, ale jelikož se její důvody prokázaly jako opodstatněné, svůj trest si odpracuje v prvním patře.“

Samou úlevou jsem si oddechla. Alespoň jedna dobrá zpráva. Naše pobočka se pro okolní svět tvářila jako výzkumná a konzultační agentura, což byl jen vznešený název pro průzkumníky trhu. Ve dvou spodních patrech budovy se skutečně nacházely kanceláře, kde se tato činnost vykonávala a jejíž výdělky pomáhaly financovat náš řádný běh. Většina tamních zaměstnanců byli jedinci z čarodějných rodin, u kterých se nikdy neprojevila magie, a mládež na brigádě, občas si tam někdo z uklízečů šel dobrovolně přivydělat. Hlavně tam ale Raina s oblibou posílala podřízené, kterým potřebovala dát za vyučenou, aby zpytovali svědomí při obvolávání nevrlych normálů a vyplňování nekonečných dotazníků. Byla to podobně nudná a nevděčná práce jako třídění složek v archivu (Rainin druhý oblíbený způsob potrestání), která ve vás po pár

dnech vyvolávala touhu podřezat si žíly nožem na dopisy, ale pořád lepší než vyhnanství v Evropě.

Obrátila jsem se k odchodu. „Sbohem, Raino.“

„Sbohem, slečno Sinclairová. Neberte si to osobně, ale doufám, že vás už neuvidím.“

Po schůzce s Rainou jsem se zabarikádovala doma a týden se odtamtud nehnula. Nešla jsem ani na pohřeb Lauren a nemohla za to skutečnost, že jsem se hřbitovům vyhýbala jako čert kříži, protože mi jejich neviditelní obyvatelé naháněli husí kůži. Dočista jsem ignorovala svět kolem. Nezvedala jsem telefony, nereagovala na bušení na dveře. Jenom jsem ležela a pokoušela se svůj žal utopit v litrech zmrzliny. Doufala jsem, že mi jídlo uleví, ale i s břichem nacpaným k prasknutí jsem cítila jen prázdnotu. A beznaděj, spoustu beznaděje.

Neměla jsem nejmenší chuť se socializovat. Proto jsem taky odmítla rozlučkový večírek, který se mi rozhodla uspořádat Summer. Když vtrhla ke mně do bytu a naléhala, abych vstala a hodila se do pucu, jen jsem se převalila na druhý bok a tiše litovala, že jsem jí dala klíč.

„Přestaň trucovat, Mac. Jedeš na pracovní stáž, neprodávají tě do otroctví.“

V duchu jsem se zasmála. Kdyby jen věděla. „Nechci pryč.“

„Je to jen na pár týdnů. Navíc jsem myslela, že se těšíš. Tvrdila jsi, že je to skvělá příležitost. Že aspoň využiješ jazyk, který do tebe otec od mala driloval.“

To jsem jí nabulíkovala, aby přestala vyzvídat. Stejně jako všichni normálové věřila, že jsem pracovala v agentuře, za kterou se naše pobočka vydávala. Byla to moje nejlepší kamarádka, lhát jí mě ničilo, ale nesměla jsem jí povědět pravdu. Rada vyzrazení našeho tajemství zpravidla trestala smrtí. Minulost totiž ukázala, že se to vždy obrátilo proti nám. V lepším případě se nás normálové pokusili využít, v tom horším se svět ponořil do krvavé lázně – ta největší proběhla ve středověku během čarodějnických procesů. Proto si také moji lidé, kteří si od té doby zakládali na neutralitě, vzali na starost udržování nadpřirozena v tajnosti. Nesnažili se ochránit křehké duševní zdraví normálů. Šlo jim o vlastní krky.

Kvůli tomu mě teď vyhnali do Monaka, abych nás neohrožovala. Netušila jsem, kdy nebo jestli se vrátím. V dokumentech, které mi Raina předala, stálo jen, že jsem počínaje prvním dubnem byla s oficiální platností převelena. Posílali mě na jiný kontinent a na námitky jsem neměla nárok. Dala bych ledvinu, abych si svůj trest mohla odpracovat v prvním patře jako Savannah.

Samým zoufalstvím jsem zasténala a přitiskla si na hlavu polštář. „Večírek se ruší,“ zamumlala jsem. „Nemám náladu.“

Summer mi vytrhla polštář z rukou a odhodila ho stranou. Překvapeně jsem na ni zamrkala. Neměla na sobě obvyklé džíny a vytahané tričko s nějakou dávno zapomenutou rockovou kapelou, kterými maskovala absenci křivek a vystupující žebra. Dnes si oblékla jednoduché, květované šaty bez rukávů, jemně se nalíčila a vlnitou hřívu zlatých vlasů si stáhla do volného drdolu na temeně hlavy. Zvýraznila tím svoji hranatou čelist a vysoké lící kosti.

Ignorovala jsem její zamračení a obdivně zahvízdala. „Sluší ti to.“

„Za to ty vypadáš jako bezdomovec. Vstávej. Musíš se dát dohromady.“ Chytla mě za ruku a vytáhla na nohy. Měla na sobě balerínky a i tak mě o dobrých patnáct centimetrů převyšovala. Odvrátila ode mě hlavu. „Ježíši, Mac, kdy ses naposledy sprchovala?“

Dobrá otázka. Než jsem stihla odpovědět, zvedla ruku, aby mě zarazila. „Jestli nad tím musíš přemýšlet, je to příliš dlouho. Padej se umýt. Já to tady zatím trochu uklidím.“

Přestala jsem se s ní dohadovat a udělala, jak mi bylo nakázáno. Stihla jsem se nachystat, než dorazili první hosté. Nějakou dobu jsem si hrála na zdvořilou hostitelku, vítala příchozí a rozhazovala úsměvy nalevo napravo. V mém obýváku přibylo za půl hodiny snad padesát lidí. Bavili se a pili, tančili a pojídali zákusky, které Summer napekla. Taky cítili nevysvětlitelnou potřebu dávat se se mnou do řeči a zdůrazňovat, jak moc je můj odjezd mrzel, že jim budu chybět a moje nejoblíbenější, že Washington beze mě nebude stejný. Byla jsem si dost jistá, že polovinu z těch lidí jsem nikdy předtím neviděla. Tu druhou jsem díky mizerné náladě nemohla vystát.

Jakmile dorazil Jackson, tajný přítel Summer, a někam se spolu zašili, přestala jsem se snažit. Vzala jsem si podnos čokoládových košíčků s kokosovým krémem, zapadla do koutu za umělou palmu, která mi poskytovala alespoň částečné krytí, a cpala se, jako kdybych týden hladověla. Když jsem byla v depresi, ve stresu nebo jakkoli jinak rozrušená, vždycky jsem jedla. Byl to hrozný zlozvyk, kvůli kterému jsem měla občas nezvykle upnuté oblečení, ale nedokázala jsem si pomoci. Jídlo mě uklidňovalo. Dočasných pár kilo navíc rozhodně trumflo trvale pocuchanou psychiku.

„Nech taky něco ostatním.“

Ten pobavený hlas mě pohladil na duši. Odložila jsem ták na parapet a s širokým úsměvem se obrátila na mladého muže za mnou. Vzhledem připomínal typického kluka

od vedle, nevýrazná tvář, štíhlý, sto osmdesát centimetrů vysoký, s věčně rozčepýřenými, popelavě blond vlasy. V mém srdci měl zvláštní místo.

„Charlie. Netušíš, jak jsem ráda, že jsi přišel.“ Vřele jsem ho objala. Za to, že se kvůli mně po čtyřiaadvaceti hodinové směně v nemocnici, kam loni nastoupil na stáž, táhl přes polovinu města, si to rozhodně zasloužil. „Bez tebe by to tady stálo za houbu.“

Pevně mě stiskl. „Víš, že bych tě v tom nenechal.“

Když jsem se od něj odtáhla, spěšně se rozhlédl po místnosti. „Kde je ségra?“

Pravděpodobně mi znesvěcovala kuchyňskou linku. „Šla pro další brambůrky. Dáš si něco k pití?“

Nečekala jsem na odpověď a postrčila ho k baru. Při prvním kroku jsem podklouzla na rozlitém pivu.

Charlie mě bleskově zachytil. „Vážně, Mac, jednou se v těch botách zabiješ. Ten podpatek má kolik? Deset centimetrů?“

„Spíš dvanáct.“

Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Jak v tom vůbec můžeš chodit? Zničíš si klenbu.“

Významně jsem na něj mrkla. „Jsi strašně sexy, když si hraješ na doktora.“

„Nesnaž se mě rozptýlit. Proč to proboha nosíš?“

Protože díky zmiňovaným podpatkům byl výškový rozdíl mezi námi z původních dvaceti centimetrů snížen sotva na polovinu. A protože moje nohy v nich vypadaly zablešeně dobře. „Protože být vždycky tou nejmenší osobou v místnosti je otrava.“

V šedomodrých očích mu zajiskřilo. Úsměv, který se mu rozlil po rtech, mě zahřál až do konečků prstů. „Co je malý, to je milý.“

Konec toho přísloví nechal nevyřčený. Vědoucně jsem se ušklíbla.

„Už jsem ti pověděl, jak ti to dneska sluší?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Zatím jsi mě jenom osočil, že jsem nenažraná, a vyjádřil nesouhlas s volbou mojí obuvi.“

„Vypadáš úchvatně, Mac.“

Zavěsila jsem se mu na rámě. „Za to si ten drink rozhodně zasloužíš.“

Když jsme si obstarali pití (já se spokojila se sodou, protože pod vlivem alkoholu jsem ztrácela zdravý rozum i soudnost), usadili jsme se na okenním parapetu poblíž dveří na balkon, odkud jsme měli nejlepší výhled do místnosti. O nějakém soukromí se nedalo hovořit, ale Charliemu to očividně stačilo. Podíval se na mě s velice vážným, téměř utrápeným výrazem. Nemusel nic říct, abych uhodla směr jeho myšlenek. Ty vody byly příliš nebezpečné, než abych mu tam dovolila vejít.

„Mimochodem, taky ti to sluší,“ vyhrkla jsem, než mohl promluvit. „Vždycky jsem tvrdila, že mužům v saku nejde odolat. Ta blondýna u punče, myslím, že se jmenuje Emily, má zřejmě stejný názor.“ Šťouchla jsem do něj loktem. „Od chvíle, co jsi přišel, po tobě pokukuje. Měl by sis s ní promluvit.“

Ani se neohlédl. „To nevyjde.“

„Nemusíš se s ní hned oženit...“

„Myslím tvoje pokusy rozptýlit mě.“

„Netuším, o čem to mluvíš.“

„Celý týden ses mi vyhýbala. Nebrala jsi telefony, neodpovídala na zprávy, neotvírala dveře. Znáš tě. Víš, že se něco děje.“

„Všechno je v pořádku, vážně.“ Ta lež ze mě vyklouzla sama, automaticky, bez známky výčitek. Nemělo by být tak snadné lhát někomu, na kom mi záleželo. Prostě nemělo. Nebylo to správné. Jenže mi nic jiného nezbývalo. Stejně jako Summer, ani Charlie netušil o existenci magického světa a tak to muselo zůstat. Ochrana našeho tajemství měla přednost vždy a všude, před kýmkoli. „Není důvod dělat si starosti. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.“ Za to přijdu do pekla. Na sto procent.

Stejně mi na to neskočil. V očích se mu mihlo cosi dotčeného. „Co mi tajíš?“

Uhnula jsem pohledem. Do háje zeleného, z toho se jen tak nevykroutím. „Jde... o Dereka.“

Zaskřípal zuby. „Co zase provedl?“

„On...“ Zvedla jsem hlavu, abych v místnosti zapátrala po smysluplném vysvětlení. Tehdy jsem ho uviděla. Opíral se o bar na protější straně pokoje, v ruce skleničku skotské. Svoje okolí ignoroval, soustředil se jenom na mě. „... je tady.“

Cítila jsem, jak se Charlie vedle mě napjal. „Zvala jsi ho?“

„Ne, já...“ Nedokázala jsem se soustředit, ne když mě Derek propaloval pohledem. Volal mě. Čert aby mě vzal, jestli za ním půjdu. „Omluvíš mě na chvíli?“

Nečekala jsem na odpověď a seskočila z parapetu, obracejíc se zády k Derekovi i jeho otrávenému výrazu. Co tady do háje dělal? Existovala jediná osoba, která mi to mohla objasnit.

Vletěla jsem do kuchyně jako namydlený blesk a vyděsila Summer do takové míry, že div nepadla z kuchyňské linky, na které seděla. Naštěstí měla mezi nohama svého přítele, aby ji zachránil.

„Ty jsi pozvala Dereka?“

Ta ostrá otázka stačila, aby Jackson pochopil, že nastal čas k odchodu. Líbl Summer na čelo. „Budu vedle. Křič, kdybys potřebovala pomoc.“

Nepočkala jsem ani, než se za ním zavřely dveře. „Tak pozvala?“

Upravila si rozčuchané vlasy a dávala si přitom dobrý pozor, aby se na mě nepodívala. „Jako kdyby ten potřeboval někam zvat.“

„Summer...“

Začala přerovnávat zákusky na tácu vedle ní, řadila je s obsesivní pečlivostí do přesných linií jako vojáky na bitevním poli „Samozřejmě že jsem ho pozvala. Bylo by neslušné, kdybych to neudělala. Je to tvůj kamarád. Všichni tvoji kamarádi jsou tady.“

„Ten chlap mi zlomil srdce,“ připomněla jsem, protože na to očividně zapoměla. „Vyšukal mi mozek z hlavy, a pak mě odkopl a zmizel. Celé týdny se neozval, a když se uráčil vrátit, měl tu drzost vztekat se, že jsem si našla někoho jiného. Teď se napaňuje kolem a odmítá mi dát pokoj. Mám pokračovat?“

„Ne, myslím, že jsme pochopili, kam směřuješ.“

Ten hlas mi zmrazil krev v žilách. Sakra, sakra, sakra.

Zhluboka jsem se nadechla a otočila se k muži ve dveřích. „Dereku.“

Pohledem přeletěl k mojí kamarádce. „Byla bys tak laskavá a omluvila nás?“

Doufala jsem, že ho pošle do háje, ale jen cosi zamumlala a klidila se z kuchyně. Zrádkyně jedna.

Sotva jsme osaměli, Derek významně nadzvedl obočí. „Máš na srdci ještě něco, o co by ses ráda podělila?“

„Co tady do prkýnka děláš?“

„Summer mě pozvala, jak jste si zrovna ujasnily.“

„Neměl jsi chodit.“

„Bydlím tu.“

„Už ne.“

„Pořád tady mám věci.“

„Ohledně toho – odnes si je, všechny. Nebo je vyhodím. V mém bytě už nemají tvoje krámy co pohledávat.“

„Není to tvůj byt, patří tvému otci. Požádal mě, abych tady s tebou zůstal a dával na tebe pozor.“

Najednou. A kde byl poslední tři měsíce? „To bylo před šesti lety. Už jsem velká holka, dokážu se o sebe postarat sama.“

„Vážně? Takže jsi poslední týden nestrávila v pyžamu na gauči, nelitovala se a nepřezívala jen na cereáliích a zmrzlině?“

„Mám cereálie ráda.“

„Nikdo nemá cereálie rád až *tak* moc.“

Otevřela jsem pus, abych se bránila. Pak mi došlo, že tato diskuze vůbec nebyla o mně. Vrátila jsem se zpátky k věci. „Proč jsi tady?“

„Tvůj večírek jsem přece nemohl zmeškat.“

„Nesnášíš večírky.“

„Zbožňuju je.“

„Nesnášíš lidi,“ opravila jsem se. „Na večírcích je jich obvykle spousta, tím pádem nesnášíš i je.“

Té logice se nedokázal vzpírat. Změnil notu. „Přišel jsem se rozloučit.“

„Loučení taky nesnášíš.“ Mohla jsem pokračovat celý den. Nesnášel skoro všechno.

„Fajn, dostala jsi mě. Jsem tu jenom kvůli dortu.“

„Žádný dort není.“

Významně se rozhlédl kolem. „Tvoje kuchyň vypadá, jako kdyby se tady Summer chystala otevřít další cukrárnu.“

„V tom případě prosím, nadlábní se,“ ponoukla jsem ho rozmáchlým gestem. „A potom vypadni.“

Drsnost v mých slovech na něj měla přesně opačný vliv. Jeho nedotknutelný výraz popraskal, tvář mu naplnila starostlivost. Přistoupil ke mně blíž. „Chápu, proč jsi naštvaná, ale zkus se na to dívat pozitivně. Mohlo to dopadnout mnohem hůř.“

Musela jsem se zasmát. Mohlo? Vážně? Neviděla jsem jak.

„Monako je kouzelné, uvidíš, že si ho zamiluješ. A co se Laury týče...“

„Jmenovala se Lauren.“

„Vždyť jsi ji ani neměla ráda. Pořád sis na ni stěžovala.“

Začala jsem zuby. Něco takového mohlo napadnout jen jeho. Všichni ostatní oplývali přílišným množstvím taktu a lidskosti. „To neznamená, že jsem ji chtěla vidět mrtvou.“

„Promiň. Smrti tvojí kamarádky je mi samozřejmě líto.“

„Nebyla to moje kamarádka.“

Rozhodil rukama. „Co po mně sakra chceš, Mac?“

Byly časy, kdy jsem chtěla všechno, co mohl nabídnout. Ted? „Nic, Dereku. Už vůbec nic.“

„Splnil jsem, co jsem slíbil,“ hájil se. „Kdokoli k tomu hlídači dorazil po mně, zjistil, že ten ubožák utrpěl ztrátu krátkodobé paměti zapříčiněnou silnou ránou do hlavy. O zbytek se postarali tvoji lidé. Normálové nebudou mít sebemenší podezření, že za tím požárem stálo něco nadpřirozeného.“

Nestačilo to.

„Chvilku to potrvá, ale věci se zase uklidní, tvoji nadřizení vychladnou. Vrátiš se zpátky. Do té doby...“ Zalovil v kapse kabátu a natáhl ke mně ruku. Na dlani mu ležel náhrdelník se zeleným opálem, který jsem považovala za ztracený. Dal si tu námahu, aby ho v troskách shořelého skladiště našel (i když pravděpodobně použil kouzlo) a přinesl mi ho. Protože pro mě byl důležitý. „Pro všechny případy. Pořád funguje.“

Mlčky jsem ho přijala. Nepoděkovala jsem, přestože to byla jedna z nejhezčích věcí, jakou pro mě kdy udělal. Nevěřila jsem, že jeho motivy byly tak čisté, jak předstíral.

„Snaž se problémům alespoň nějakou dobu vyhýbat, ano?“

„To dělám vždycky. Ale problémy se odmítají vyhýbat mně.“

Smutně se pousmál. „Je mi to líto, všechno. Snad to jednou pochopíš.“

Zamračila jsem se. Netušila jsem, o čem mluvil. Otočil se a zamířil ke dveřím, aniž by mi dal příležitost se zeptat. Na prahu zaváhal.

„Mac,“ oslovil mě, aniž by se ohlédl.

„Co ještě?“

„Myslel jsem to vážně. Buď opatrná.“

„Taky jsem to myslela vážně. Odstraň svůj bordel z mého bytu.“

Krátce, nevesele se zasmál a odešel. Malá část mě šla s ním. Bylo to v pořádku. Pochybovala jsem, že ji v Monaku budu potřebovat.

5. PRVNÍ KROK

„Mac.“

Probudilo mě lehké pohlazení po tváři. Ignorovala jsem ho, odhodlaná ukradnout si pro sebe ještě chvilku odpočinku.

Mělo mi být jasné, že to Derek nevzdá. „Probud' se.“ Nějak se mu dařilo znít něžně, panovačně a otráveně zároveň.

Zamručela jsem a převalila se na druhý bok.

Postel zasténala, jak se posadil vedle mě. Dloubl mě prstem do ramene. „Myslím to vážně. Zvedej se.“

Ani jsem se nehnula.

„Jak chceš.“

Ve vzduchu se zatřepotala magie. Otevřela jsem oči právě včas, aby je naplnila voda, kterou na mě Derek vychrstl z vyčarovaného kbelíku. Zaječela jsem. Ústa mi naplnila tekutina. Můj pokoj zmizel. Vznášela jsem se v temné vodě, tak hluboko pod hladinou, že tam téměř nepronikalo denní světlo. Do těla se mi zakusoval chlad.

O nohu se mi otřelo cosi slizkého. Ucukla jsem. Kolem pasu se mi omotaly něčí paže, znehybnily mě. Dotyčný se mi přitiskl na záda.

Jsi naše. Neznámý ženský hlas mi ostře pulzoval v hlavě. Výhled mi zastínily podivné fialové chaluhy, vznášely se všude kolem.

Pokusila jsem se svojí věznilce vzepřít, vymanit se z jejího sevření. Stiskla mě ještě víc. Plíce mě pálily. Zbývalo pár vteřin, než...

Hlasité zatroubení pod okny mě vytrhlo ze spánku. Vystřelila jsem do sedu, lapajíc po dechu, srdce až v krku. Zaplavila mě úleva. Byl to jen sen, krutá připomínka dávných událostí. Noční můry mě pronásledovaly, co jsem si pamatovala. Jako malá jsem se málem utopila a ta hrozná zkušenost po sobě logicky zanechala následky – kromě občasných zlých snů také panický strach z jakékoli větší, otevřené masy vody. Květnatá nadávka ve francouzštině, která ke mně tlumeně dolehla z ulice, mi připomněla, proč jsem z toho dětského trauma měla znovu tak pocuchané nervy.

Se záupněm jsem si přetáhla příkrývku přes hlavu, jako kdyby mě mohla ochránit před ošklivou realitou. Nacházela jsem se v Monaku, v tom kouzelném Monaku, jak ho Derek nazval, a vůbec nic kouzelného jsem na něm neviděla. Bylo hlavně opulentní a příliš obklopené mořem. Sehnat ubytování, které bych finančně utáhla, aniž bych musela u otce žebrot o příspěvek, mi dalo pořádně zabrat. Skončila jsem v garsonce na samém okraji čtvrti La Condamine, která se rozkládá okolo rozsáhlého monackého

přístavu. V bytě bylo sotva dost místa, abych si mohla natáhnout nohy (což vzhledem k mojí výšce už o něčem svědčilo), a moje sousedka s podezřele hlubokým hlasem a výraznou čelistí si s oblibou uprostřed noci velice nahlas a falešně prozpěvovala. Jo, a pak tu byla ještě protivná domácí, které ten hrozný jekot nevadil, ale mně už třikrát hrozila smetákem, protože jsem na schodech moc dupala a rušila ji při sledování televize. Jednoduše ráj na zemi.

Jak už to v rájích chodilo, i tady byla pekelná nuda. Krátce po mém příjezdu navíc vyšlo najevo, že zdejší zástupci METLY z vidiny, že jejich řady rozšíří někdo mých kvalit, neskákali nadšením o nic víc než já z nuceného přesídlení za oceán. Maureen, recepční místní pobočky, mi strohým telefonátem oznámila, že si můžu vzít „tolik času, abych se vzpamatovala z časového posunu a usídlila se, kolik jen budu potřebovat“. Což v překladu znamenalo, abych se jim nepletla do cesty dřív, než to bude nevyhnutelné. Podobného přístupu se mi dostávalo už léta. Snažila jsem se moc si to nepřipouštět a naplno si užít nečekané volno.

Dva dny jsem prospala, abych si zvykla na nové časové pásmo. Když jsem se konečně donutila vylézt z postele, vydala jsem se na malou obhlídku města. Přesně tak by se toto místo také dalo definovat. Jako *malé*. A přelidněné. Všude plno luxusních hotelů, obchodů a restaurací, ale kromě pár památek a slavného oceánografického muzea, které jsem rozhodně nemínila navštívit, se tady nenacházela jediná věc, co by stála za zmínku.

Takže co tu mohlo osamělé děvče dělat, aby ukrátilo volnou chvíli? Možnosti byly neomezené! Dalo se zamířit do světoznámého kasina v Monte Carlu a prohrát výplatu, cpát se mořskými plody do prasknutí, sbalit některého z nadržovaných Italů, kterými se to tady díky blízkosti hranic hemžilo, nebo... No, to bylo vlastně zhruba všechno. Vidíte? Co by se tady někomu mohlo *nelíbit*?

Možná jsem byla zaujatá, ale toto místo plné pozlátka mi připadalo odporné. Dalších pět dní jsem strávila na gauči, jedla divné sladké pečivo s ořechy a snažila se nepřipouštět si, jak epicky jsem to podělala a že se kvůli tomu z této díry nejspíš už nikdy nevyhrabu. Nedařilo se. Události předcházející mému odjezdu se ke mně neustále vracely, snažily se mě rozdrtit novými přívaly viny. Nakonec byly tím jediným, na co jsem dokázala myslet. Potřebovala jsem se rozptýlit, než mi z toho dočista přeskočí.

Oblékla jsem se do sportovního a vyrazila si provětrat hlavu a spálit něco málo z tisíců nadbytečných kalorií, co jsem za poslední dva týdny zkonsumovala. Běhání pro mě představovalo zaručený způsob, jak si utřídit myšlenky, získat nový nadhled,

zapomenout na problémy. Když jsem běhala, svět přestal existovat a na okamžik jsem byla jenom já, můj dech a rytmický zvuk mých kroků.

Klusala jsem po promenádě podél pobřeží a užívala si klid časného rána, dokud jsem nenarazila na asi půl kilometrový písečný pruh, který se velkoryse nazýval pláž. Jelikož byl začátek dubna a takto brzy teplota dosahovala sotva deseti stupňů nad nulou, zela prázdnotou. Zastavila jsem, abych vydechla. Výhled na záliv osvětlený vycházejícím sluncem jsem nedokázala ocenit. Nehledě na to, jak křišťálově čisté a nekonečně modré zdejší moře bylo, jeho blízkost mě stejně děsila. Pomineme-li ono hrozné trauma z dětství, věděla jsem, co se v hlubinách schovávalo. Stát se něčí svačinou se nenacházelo na mém pořadu dne. Dnes ani nikdy jindy.

Chtěla jsem zamířit pryč, ale nedokázala jsem se pohnout. Slaná vůně moře, něžný ranní vánek, nářek racků, šumění vln, všechno mě to nějakým zvráceným způsobem vábilo. To volání bylo silnější než můj strach.

Seběhla jsem na pláž a vydala se k vodě. Šla jsem pomalu a váhavě, vlhký písek se mi lepil na boty. Puls mi zrychloval, hrdlo se stáhlo, svaly napjaly. V puse jsem měla úplně sucho. Od toho osudného incidentu před téměř dvaceti lety jsem se k moři nepřiblížila na sto metrů a teď jsem k němu kráčela, jako kdybych to dělala každý den. Co jsem to u všech koček vyváděla?

Ani úděs, který jsem při pohledu na blížící se vodu pociťovala, mě nedokázal zastavit. Pokračovala jsem v chůzi, dokud mi líné vlny neomyly špičky bot. Tělem mi projel mráz. Bodlo mě na hrudi. Na ramenu se mi usadila drtivá síla. Nemohla jsem se nadechnout.

Vlna se stáhla a to děsivé ochromení pominulo. Zase jsem to byla já. Otřásla jsem se jako mokrý pes, obrátila se na patě a plnou rychlostí se rozběhla zpátky na vyhlídkovou terasu. Pokračovala jsem zpět do města, do bezpečí, co nejdále od toho prokletého moře, které mě děsilo víc než kdykoli dřív. Byla jsem odhodlaná se k němu už nepřiblížit. Jeden záchvat úzkosti mi bohatě stačil, děkuji pěkně.

Po ranním běhu jsem nedokázala dál dřepět doma a nic nedělat. Svůj podíl na tom měla i skutečnost, že mi za posledních třicet minut sedmnáctkrát volal Derek. Seděla jsem na pohovce, hrála si s opálovým náhrdelníkem a sledovala, jak se mobil rozdrnčel po osmnácté. Nemohla jsem to vzít. Derek byl můj kryptonit. Pokud jsem chtěla normálně fungovat, musela jsem si od něj držet odstup. Jelikož jsem se nacházela tisíce kilometrů daleko, nemělo by to být obtížné. Stačilo jenom ignorovat jeho hovory.

Nechala jsem telefon zvonit a šla se osprchovat. O hodinu později jsem stála uprostřed Fontvieille, nejmodernější čtvrti Monaka, a vzhlížela k vysoké, prosklené budově, která se tvářila jako další z mnoha finančních společností pro zdejší bohatou klientelu. Jemná, zlatavá záře viditelná jen pro oči čarodějů, která budovu obklopovala, značila silné halící kouzlo – stejné se používalo na všechna místa spřízněná s magií. Byl to jeden z nástrojů, s jehož pomocí jsme naši existenci skrývali před normály.

Přimhouřila jsem oči a soustředila se na záři ve snaze prohlédnout iluzi. Název LeBlanc a spol. vytesaný nade dveřmi se zatřepotáním zmizel, na jeho místě vystalo skutečné jméno společnosti: *M.E.T.L.A. – Monacká pobočka*. Jako valná většina magické veřejnosti ani já netušila, co ta písmena zkracovala. Oficiální latinský název byl příliš dlouhý, aby ho lidé používali, a tak rychle upadl v zapomnění.

Zhluboka jsem se nadechla, uhladila si temně šedou, pouzdrovou sukni (součást velice střídmeho a reprezentativního kostýmku, který mi měl pomoci udělat dobrý první dojem) a vykročila vstříc osudu. Sotva moje lodičky zazvonily o mramorovou podlahu, mladá recepční usazená za pultem uprostřed jinak prázdné haly zvedla hlavu od monitoru.

Odhadovala jsem jí něco přes třicet a za svoji neobvyklou krásu vděčila šikovným rukám plastického chirurga a nánosu líčidel. Vysoké lícní kosti měla zvýrazněně červenou tvářenkou, přifouknuté rty namalované rudě a jedovatě zelené oči orámované dlouhými, falešnými řasami. Tmavě hnědé, nakulmované vlasy jí sahaly do půli zad a nejméně polovina jí nepatřila.

„Dobré ráno, vítejte v LeBlanc a spol.,“ spustila s nacvičenou přívětivostí. Její francouzština byla hladká a bohatá, nepochybně mateřský jazyk. „Jak vám mohu pomoci?“

Nenápadně jsem si pročistila hrdlo a přistoupila blíž. „Dobrý den, já... pracuji tady. Nebo bych spíš měla,“ koktala jsem. Komunikace ve francouzštině mi po letech studia normálně nedělala problémy, ale kvůli nervozitě jsem stěží skládala slova dohromady. Pohled mi navíc pořád sjížděl k jejímu přeplněnému výstřihu, což mě ještě víc rozptylovalo.

Konečně jsem si všimla jmenovky připíchnuté na její hrudi a moje zacuchané nervy trochu povolily. „Přijela jsem před několika dny z Washingtonu,“ vysvětlila jsem. „Volala jste mi, že...“

„Ale ovšem!“ přerušila mě Maureen s hraným nadšením. Najednou mluvila podstatně pomaleji a přehnaně precizně vyslovovala. „Vy musíte být Mackenzie...“

„Mac stačí.“

„...Sinclairová. Začínali jsme si dělat starosti. Dala jste si načas.“

„Měla jsem menší problémy s ubytováním.“ A hlavně se mi sem ani za mák nechtělo.

„Doufám, že už je vše v pořádku.“

Neformulovala to jako řádnou otázku, tak jsem jen přikývla.

Odhalila zuby v širokém úsměvu. Chrup měla dokonalý a blyštivý. „Tady je vaše propustka. Vždy ji mějte u sebe, bez ní vás Freddie nenechá jít nahoru. Jakmile projdete bezpečnostní branou, vyjed'te výtahem do třináctého patra. Tam se vás někdo ujme.“

S díkem jsem od ní převzala svoji identifikaci, ignorujíc skutečnost, že se mnou jednala jako s mentálně retardovaným dítětem, a zamířila pryč. Neměla jsem v plánu se s ní kamarádit, byla falešná skrz na skrz, zjevem počínaje a osobností konče. Dalšího takového člověka jsem v životě nepotřebovala. Derek mi bohatě stačil.

Ukázala jsem propustku Fredovi, postaršímu strážnému s obrovským afrem a ještě větším předkusem, a prohodila s ním pár povinných slov. Skrz bezpečnostní rám jsem pokračovala do nitra budovy tak zářivě čisté a nablýskané, že mít jen o trochu širší sukni, na vyleštěné podlaze by se odráželo moje spodní prádlo. V duchu jsem poděkovala za šťastnou ruku při výběru oblečení a současně se modlila, aby štěstí dnes i nadále zůstalo při mně.

Nezůstalo. Sotva jsem nastoupila do výtahu, zamávalo mi na rozloučenou a zmizelo. Takže jsem teď stála v nehybné kabině jako naprostý idiot a zírala na kulatá tlačítka s čísly pater. Celkem jich bylo patnáct, ale třináctka mezi nimi nefigurovala.

Soustředila jsem se na panel, snažila se prohlédnout iluzi, která požadované tlačítko snad skrývala. Nic.

„Do háje,“ ulevila jsem si. Už jsem to chtěla vzdát a zajít od Maureen vyzvědět, jak se ta tvrdohlavá mašina ovládala, když se konečně dala do pohybu. Jela špatným směrem. Tiše jsem zaúpěla.

Výtah zastavil několik pater pod zemí, na místě, které na ovládacím panelu nebylo uvedené. Dveře se s cinknutím otevřely. Kromě pachu zatuchlého papíru, který mě praštil do nosu, mě uvítal i neznámý muž. Stál ke mně bokem a francouzsky se dohadoval s někým mimo moje zorné pole, takže si mě hned nevšiml.

„Řekl jsem, abys ho omráčil.“

„Zaútočil na mě. To jsem se měl nechat sežrat?“

Muž znechuceně nakrčil nos. „Ušetřilo by mi to spoustu problémů. Zbav se ho.“ Nasupeně se otočil k výtahu. Vrásčitá tvář mu ztuhla.

Odhadovala jsem mu kolem šedesátky, prošedivělé vlasy měl pečlivě uhlazené dozadu, na sobě perfektně padnoucí třídílný oblek. V ruce svíral tmavou vycházkovou hůl zakončenou naleštěnou stříbrnou koulí, která podtrhovala jeho aristokratický vzhled.

Probodl mě tmavými očima. „Vypadněte.“

Spěšně jsem vystoupila. Ten chlap byl tak vytočený, že mu z uší stoupala pára. Nehodlala jsem se stát terčem jeho hněvu a dostat přes záda holí.

Dveře výtahu se zavřely. V duchu jsem napočítala do deseti a znovu zmáčkla tlačítko na přivolání. Zatímco jsem čekala, než se kabina vrátí, nervózně jsem se rozhlédla kolem. Rozlehlou, slabě osvětlenou místnost naplňovaly regály krabic a pořadačů. Vypadalo to tu podobně jako v archivu ve Washingtonu, jen víc zaprášeně. Provinilci se v Monaku zřejmě trestali jinak než otročením ve sklepě.

Uvolnila jsem se. Vydrželo mi to přesně tři vteřiny, než jsem koutkem oka zahlédla pohyb. Trhla jsem sebou, obracejíc se čelem k místu, kam předtím hleděl ten naštvaný chlap. Z uličky mezi policemi tři metry ode mě vyšel asi třicetiletý muž. Měřil tak metr osmdesát, ale byl vytáhlý a hubený, což mu opticky přidávalo na výšce. Obličej měl hranatý, nos velký a hákovitý, temné oči malé a zapadlé. Husté černé kadeře se mu neposedně kroutily na všechny strany. Nedal se nazvat pohledným, na to měl příliš nesouměrné rysy, ale sebejisté držení těla v kombinaci s drahým italským oblekem mu propůjčovalo charisma.

Na místě se zarazil a zamračil se. „Kdo jste?“ Dokonce ani melodická francouzština nedokázala změkčit jeho tvrdý tón.

Naprázdko jsem polkla, ochrnutá jeho nepřátelským postojem. Jeho nespokojenost s každou vteřinou mého mlčení nabírala na intenzitě. Z aury moci, která z něj najednou vyzařovala, se mi ježily všechny chloupky na těle.

To mě probralo. Přistoupila jsem k němu, nabízejíc mu svůj průkaz. Ruka se mi třásla. „Promiňte, jsem tu nová.“ Nestála jsem o problémy hned v den nástupu, protože jsem zabloudila někam, kde jsem neměla co pohledávat. „Nevěděla jsem...“

Jeho postoj se během vteřiny od základu změnil. Napětí v jeho ramenou povolilo, jeho magie se mi přestala výhrůžně zabodávat do těla. Usmál se a průkaz mi vrátil. Na rozdíl od té falše, kterou po mně házela Maureen, byl jeho úsměv upřímný.

„Nic se neděje, slečno Sinclairová,“ ujistil mě, přestože jen před pár vteřinami neměl daleko k tomu, aby na mě zavolal ochranku. V lepším případě. „Očekávali jsme vás.“ Mezi obočím mu vyskočila vráska. „I když nerozumím, co děláte v archivu.“

Do tváří se mi nahnala horkost. Obyčejně jsem si trapasy nepřipouštěla, byly u mě na denním pořádku, ale nad neschopností ovládat výtah jsem cítila rozpaky i já. „Pokoušela jsem se dostat nahoru, ale nějak jsem nemohla najít...“

„Třinácté patro odhalí jen dotek magie,“ přerušil mě, když pochopil. „Stejně jako archiv. To vám Maureen neřekla?“

Musela jsem se hodně snažit, abych si zachovala neutrální výraz. Mělo mi to dojít. Patra vyhrazená pro pobočky METLY pro normály neexistovala, výtah vás do nich zavezl, jen když jste ho ponoukli magií. Ve Washingtonu to dřív fungovalo stejně, ale když pobočku převzala Raina, očarovala výtah na samotnou naši přítomnost. Teď stačilo, aby do kabiny nastoupil některý zaměstnanec (za předpokladu, že ho nedoprovázel normál), skrytá čísla se okamžitě objevila a mohlo se jet. Ne že by u nás výtahu bylo zapotřebí. Nesídlili jsme ve třináctém patře, jak bývalo zvykem, ale jen ve třetím, jelikož ve Washingtonu se výškové budovy nevedly. Radu to muselo neskutečně vytáčet, protože si dali spoustu práce s budováním pověr o nešťastné třináctce, díky čemuž se nikdo nedivil, když zmiňované patro v některých budovách chybělo.

„Asi se o tom zapoměla zmínit,“ zamumlala jsem, zahanbená vlastním selháním.

Nespokojeně se zamračil a rukou pokynul k výtahu. „Dovolte mi vás doprovodit.“

Pohnul se a já vytřeštila oči. Na zemi za ním vyčnívala zpoza regálu obří noha. Zelená bradavičnatá pokožka připomínala kůži ropuchy. „Co to u všech koček je?“

„Zabydlel se nám tu skřet,“ vysvětlil, aniž by se ohlédl, postrkoval mě pryč. „Nemusíte si s ním dělat starosti. Už nikomu neublíží.“

Nastoupili jsme do výtahu. Vzduchem zavibrovala magie a na panelu se objevila dvě nová tlačítka – písmeno A a třináctka. Muž se natáhl kolem mě a zmáčkl (ne)šťastné číslo. Dveře se s cinknutím zavřely a kabina stoupala.

„Vaše přístupová karta je očarovaná, můžete naše patro i archiv zpřístupnit i s její pomocí,“ začal a shodil mi tak kámen ze srdce, protože jsem se vážně nechtěla každý den trmáčet do třináctého patra po schodech. „Je to bezpečnostní opatření...“ Zarazil se. „Promiňte, to jistě víte. A omlouvám se rovněž za to nepříjemné přivítání. Chci vás ujistit, že si vašeho rozhodnutí rozšířit naše skromné řady velice ceníme.“

Vykopli mě z rodného města a přilehlého kontinentu, protože jsem zapříčinila smrt spolupracovnice a málem způsobila mediální katastrofu, která mohla vyústit v odhalení našeho světa. Nebylo to zrovna moje rozhodnutí, ale když to tak chtěl nazývat...

„Toto dozajista není první dojem, v jaký jsem doufal.“

„Nic se nestalo, pane...?“

Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Kde jsem nechal vychování?“ Natáhl ke mně ruku. „Jsem Julien. Julien LeBlanc.“

Nepřítomně jsem nabízenou pravici přijala, příliš zaměstnaná snahou vzpomenout si, proč se mi to jméno zdálo povědomé. Když se mi místo očekávaného potřesení dostalo letného políbení hřbetu ruky, rozhořela se mi líčka. Jedno se místním muselo nechat – věděli, jak se chovat k ženám.

„LeBlanc jako LeBlanc a spol.?“ pokusila jsem se Julienu rozptýlit od mojí značně pubertální reakce.

„Tato společnost patří mému otci, ano. Užívá si pozlátko stejnou měrou jako potěšení, s jakým tahá za nos normály.“ Kyselý nesouhlas, který se mu zračil v obličeji, mě překvapil. Očividně neměl se svým papínkem nejlepší vztahy. Byli jsme na tom dost podobně. „Kdyby se přestal snažit prosazovat nesmysly a raději se zabíral skutečnými problémy, využil by svůj vliv mnohem lépe.“

Moje sympatie ještě vzrostly, když mi došel pravý význam jeho slov. „Váš otec je Charnell LeBlanc, člen Nejvyšší čarodějné rady? Ten, co se tak urputně snaží o schválení Zákona čisté krve?“

„Bohužel.“

Čarodějnou politickou scénu jsem moc nesledovala, ale Charnella LeBlanca jsem znala. I sebevětší ignorant už slyšel o jeho kontroverzním návrhu. Pokud by prošel, čarodějové a čarodějky by se pod hrozbou letitého uvěznění či odebrání moci nesměli vážně zaplétat s normály. „Vy s otcovým názorem nesouhlasíte?“

„Vy snad ano?“

Magická společnost byla v této otázce rozdělena. Jedni se hlasitě bouřili a vzduchem lítala hesla o svobodě volby a osobních právech, druzí návrh vítali s otevřenou náručí. Normálové prý byli pod naši úroveň a spouštět se s nimi pomalu ale jistě zabíjelo naši rasu i magii jako takovou.

Můj postoj byl jasně vyhrazený. Ten jeho jsem si netroufala odhadovat. Využila jsem nepřesné formulace jeho otázky, abych se vyhnula odpovědi. „S názorem mého otce, nebo toho vašeho?“

„Liší se?“

O tom jsem pochybovala. Naši otcové měli podobný původ, pocházeli ze starých a vznešených rodů. Smýšleli stejně upjatě a omezeně. „Obávám se, že v tomto ohledu táhnou za jeden provaz.“

„Naneštěstí nejsou jediní. Naše společnost obecně přespříliš lpí na tradicích a zvyklostech. Měli bychom se posouvat vpřed, namísto toho se motáme v kruzích. Jestli

otcův návrh vejde v platnost, bude to jako návrat do středověku. Pravidla jsou jedna věc, ale máme právo si život utvořit sami. Nikdo by nám neměl diktovat, koho smíme milovat.“

„Plně s vámi souhlasím.“

„To velice rád slyším.“ S úsměvem mávl ke dveřím výtahu. Až tehdy jsem si uvědomila, že jsme zastavili. „Můžeme?“

Hrdlo se mi stáhlo, nedokázala jsem ze sebe dostat ani slabiku. Přikývla jsem a doufala, že na mě nervozitu nepozná. Následovala jsem ho ven a zůstala stát s pusou dokořán.

Třinácté patro žilo. Lidé se proháněli uličkami mezi stoly na otočných židlích, hráli šipky s fotkou Julienova obličejem místo terče a skákali panáka nakresleného na naleštěné podlaze černým fixem. V prosklené kuchyňce zrovna probíhalo něco, co se zdálo být kávovou pauzou a soutěží v jedení dortíků v jednom. Ať už dělali cokoli, asi desítka zdejších zaměstnanců měla kromě hlasitého smíchu, kterým svoje aktivity doprovázeli, jedno společné – nikdo z nich se ani nesnažil předstírat, že pracoval. A rozhodně se nezaobírali následky svého nezřízeného chování. Netřásli se ve strachu z možného kárného potrestání, jako by tu neexistoval žádný dozor. Žádná Raina, která by vládla železnou rukou a všechny seřezala do latě. Monacká pobočka METLY postrádala jakýkoli řád a kázeň. Byl to cirkus. Přesně jsem tam zapadala.

„Uvědomuji si, že je to tu poněkud bláznivé a neorganizované,“ začal Julien omluvně. Najednou vypadal provinile, jako kdyby ten chaos zapříčinil on. „Naneštěstí nikdo tady nemá zájem s tím něco udělat. Musel bych všem do jednoho dát výpověď, abych se mohl pokusit toto místo obrátit k lepšímu. Jenže pak by mi zase na krku zůstalo prázdné oddělení. Těžko bych hledal nové zaměstnance. Naše jurisdikce je malá a klidná, nikdo nechce pracovat na místě, kde se nic neděje. Je to začarovaný kruh.“ Starosti, které se mu odrážely ve tváři, ho o několik let postaršovaly. Zřejmě nad daným problémem často a usilovně přemýšlel, neschopný přijít s nějakým řešením. Viditelně ho to vyčerpávalo, mentálně i fyzicky.

„Tato pobočka je pod vaším vedením?“

„Stejně jako celá tato společnost. Vystudoval jsem ekonomii a po letech zácvičku mě před několika měsíci jmenovali výkonným ředitelem.“

Čelist jsem opět musela sbírat až ze země. Byl maximálně o deset let starší než já a už zastával natolik důležitý post? Musel být hodně dobrý, aby to tak daleko dotáhl tak brzy. Anebo měl jen dobré kontakty. Koneckonců, jeho otec nebyl jen členem Rady, ale

také majitelem krycí společnosti sídlící v této budově. Samo sebou, že na nejvyšší dostupný post dosadil svého synáčka. Ať žije protekce.

I když... Jak jsem tak koukala kolem, pozice zdejšího šéfa nebyla žádná výhra. Možná ho sem otec poslal, aby mu uštědřil lekci? Třeba tu všichni končili ze stejného důvodu.

Julien spěšně zkontroloval hodinky a nasadil lítostivý výraz. „A tato práce s sebou bohužel přináší spoustu povinností.“ Nebylo to ani postesknutí jako spíš omluva. „Nerad to dělám, ale budu vás muset opustit. Čeká mě důležité jednání.“

Chápavě jsem přikývla, přestože se mi jeho společnosti vůbec nechtělo vzdát. S nadřízenými jsem zpravidla moc nevycházela, na to jsem způsobovala příliš mnoho problémů, ale s Julienem jsem si to nechtěla rozházet. Zdál se být jedinou normální osobou široko daleko.

„Kancelář máte na konci chodby, poslední dveře vlevo. Vaše partnerka, Cassandra Stavrosová, už by tady měla být. Dozajista vám se vším pomůže. Pokud byste přesto cokoli potřebovala, moje kancelář je v posledním patře. Neváhejte se na mě kdykoli obrátit.“

„Děkuji za nabídku, ale nějak si poradím.“ Snad. „Nechtěla bych vás okrádat o čas.“

„Nesmysl. Je mojí povinností a potěšením poskytnout vám pomocnou ruku, bude-li jí třeba. Nestává se každý den, aby se naši skromnou pobočku rozhodl obohatit tak výjimečný člen.“ Spiklenecky na mě mrkl. „Musíme o vás dobře pečovat, abyste nám zase neutekla.“

Jeho přehnanou ochotu jsem nechápala. Jako ředitel společnosti měl nepochybně důležitější věci na práci, než mě zaučovat. Nebo mě chtěl vodit za ručičku, protože se obával, abych to tady náhodou taky nepodpálila? S mojí pověstí bych se tomu nedivila.

Radši jsem o tom moc nepřemýšlela. Rozloučili jsme se, a zatímco Julien odfrčel vstříc povinnostem, já se vydala seznámit s kolegyní. Nebo jsem to aspoň plánovala. Nešlo to tak hladce, jak jsem si představovala. Co dva kroky mě zastavil nějaký horlivý spolupracovník, který se chtěl seznámit s nejnovějším přírůstkem do party. Všechny ty rozhovory byly nucené, uměle přátelské a probíhaly naprosto totožně. Daná osoba mě přivítala, představila se a během prvních šedesáti vteřin stočila řeč na mého úžasného otce a jeho ještě úžasnější dobrodružství. Vypadalo to, že všichni přítomní věděli, kdo jsem byla, a rozhodli se toho naplno využít. Z první ruky jsem znala vzrušující historky z výprav slavného Alasdaira Sinclaira, o kterém se psalo i v učebnicích dějepisu. Mohla jsem se o ně podělit a obstarat zábavu.

Připadala jsem si jako pouťová atrakce. Přesto jsem zůstala milá a zdvořilá, jak jen mi to nervy dovolovaly, dokud jsem se skrz dav zvědavců a záplavu jejich otázek konečně neprobojovala do bezpečí. Tam na mě čekala moje nová partačka a její nanejvýš smrdutá zábava.

Naše skromná sdílená kancelář se pod taktovkou oné snědé krásky změnila na vývařovnu lektvarů. Cassandra stála u jednoho ze stolů, metr šedesát pět božských křivek oděných v rozevlátých letních šatech, závoj hustých černých vlasů, kam ses jen podíval. Soustředěně míchala obsah měděného kotlíku, imunní proti silnému, peroxidovému zápachu, který naplňoval celou místnost. Mně se z něj obracel žaludek.

Hlasitě jsem se rozkuckala. Cassandra ke mně zvedla velké, tmavě hnědé oči. Její řecký nos, vysoké čelo, široká ústa a špičatá brada byly příliš hrubé a výrazné, se zbytkem jejích exotických rysů ale dokonale ladily a propůjčovaly jí nezvyklou, neokoukanou krásu. Moc by mě nepřekvapilo, kdybych při pohledu na ni trochu zezelenala závistí. Moje matka sice pocházela z Filipín a byla to typická ostrovní krasavice s permanentním opálením, plnými křivkami a vlasy až po pás, ale na mém vzhledu se to moc neodrazilo. Jediné, co jsem od ní dostala do vínku, byla drobná postava se sklony k zaoblování, snědší kůži a poněkud šikmější oči, než bylo u bělochů obvyklé. Jo a taky magickou neschopnost, na tu jsem nesměla zapomenout. Ta rozhodně pocházela z její strany. Na kouzlení byla tak levá, že se před pár lety svojí moci radši dobrovolně vzdala.

Kassandra se na mě zeširoka zazubila. Ani její úsměv nebyl perfektní, ale skrývalo se v něm cosi podmanivého, nakažlivého. „Ty musíš být Mac.“ K mému milému překvapení mluvila anglicky a dokonce mě i oslovila správně. Absence přízvuku mi o jejím původu nic neprozradila, jenom potvrdila, že rozhodně nepocházela z Francie. „Říkala jsem si, kdy se konečně ukážeš.“

To se mohla přidat do klubu.

„Přišla jsi před dobrou půl hodinou, co ti trvalo tak dlouho?“

Podezíravě jsem si ji přeměřila. „Jak víš, kdy jsem přišla?“ Nebo jakou přezdívku jsem upřednostňovala, když jsme byly u toho.

Tajuplně se usmála. „Jsem Cassandra, tvůj osobní rádce, společník a partáček do nepohody.“ Přihodila do kotle další ingredience, díky nimž zápach ještě zesílil. „Monako je díra, vůbec nic se tu neděje, tak se na to připrav. Většinu času vysedáváme v kanceláři a koušeme se nudou. Výjezd máme maximálně jednou do týdne. Rozhodně se to nedá porovnávat s tím, na co jsi zvyklá.“

Mně to naopak znělo hodně povědomě, nějak tak jsem totiž trávila pracovní dobu ve Washingtonu. S občasnou přestávkou na občerstvení v kavárně přes ulici. „Jsem si jistá, že to zvládnou.“

Co se ale jevilo být nad moje síly, byl ten odpuzivý zápach, který její výtvar produkoval. „Co to tam, prosím tě, vaříš? Strašně to smrdí.“

„Lektvar proti třepení konečků.“ Dál horlivě míchala. „Páchne to děsně, ale výsledek stojí za to. No, přinejmenším to psali v Mladé čarodějce.“

Jo, tak to byla určitě pravda. Protože v Mladé čarodějce ještě nikdy nelhali.

Musela vycítit můj skepticismus. Pokrčila rameny. „Ne že bych těm zaručeným receptům na zakorkovanou krásu věřila. Pořád je to ale lepší než civět do stropu.“

To jsem mohla potvrdit.

Konečně odložila dřevěnou naběračku. Podívala se na mě jako kočka, která si v ptačí kleci přeměřuje večeri. „Naštěstí jsi už dorazila, takže mám o zábavu postaráno.“

Super, moje přítomnost tady těšila zřejmě všechny až na mě. V duchu jsem se obrnila proti další záplavě otázek o legendárních počinech mého otce.

„Jedno mi ale vysvětlí.“ Vložila si do úst ručně ubalenou cigaretu a sklonila se k plamenu pod kotlíkem, aby si ji zapálila. Vyfoukla oblak kouře. Do nosu mě praštila silná bylinková vůně. „Co tu proboha děláš? Ne že bych si stěžovala, to rozhodně ne, ale jak jsi z toho chaosu venku asi pochopila, tohle místo je ráj nicek a ztracených existencí. Odkládací plocha neschopných. Nikdo jako ty sem dobrovolně nevkočí, natož aby se sem nechal přeložit.“

Zvláštní. Mně připadalo, že jsem se sem přesně hodila. „Neměla jsem zrovna na výběr.“

Nechápavě nakrčila výrazné obočí a znovu potáhla z cigarety. „Jak to myslíš?“

Její zmatení nedávalo smysl. Ne dokud jsem si ho nespojila se všemi ostatními podivnými rozhovory a zvláštním, téměř obdivným jednáním, kterého se mi tady dostávalo. „Ty to nevíš?“ zeptala jsem se nevěřičně. Takové štěstí jsem mít nemohla, určitě ne. Už jsme ustanovili, že štěstí se se mnou nekamarádilo.

„Co?“

„Proč jsem tady.“ Zprávy o mém nejnovějším průšvihy byly ve všech novinách ve Washingtonu, čarodějných i lidských. Pravda, moje jméno nikde nepadlo. Předtím jsem o tom nepřemýšlela, protože doma všichni dobře věděli, kdo tu katastrofu způsobil, ale co když se otci podařilo před okolním světem moji roli v tom hrozném incidentu ututlat?

Její zamračení se ještě prohloubilo. „Možná jsem vědma, ale nevím o všem, co se kde šustne.“ Ha! Takže tak se dozvěděla o mém příchodu. „Nemám sebemenší tušení, proč jsi tu. Nikdo to neví. Proto je tvůj příchod taková senzace.“

Kdyby mi to boty dovolovaly, samou radostí bych skákala až ke stropu. Ani ve snu by mě nenapadlo, že drby o mojí neschopnosti neopustily Washington. Jenže nikdo tady očividně nic netušil. Nebyla jsem Mackenzie Sinclairová, vyhlášený packal. Noví kolegové si o mně obrázek teprve museli utvořit. Nekonečná škála možností, kterou to přede mnou otevřelo, mi vyrazila dech. Mohla jsem začít znova, s čistým štítem. Přepsat svůj příběh a s trochou snahy a štěstí se stát novou osobou – lepší osobou. Někým, za koho by se můj otec nestyděl.

„Takže?“ Špaček dokouřené cigarety zhasila o stůl. „Prozradíš mi to? Nebo je to tajemství?“

„Žádné tajemství,“ zalhala jsem. „Prostě mám ráda výzvy. Přišlo mi, že pobyt tady by jednu pořádnou mohl představovat.“

Chvilí na mě zírala, neschopna vstřebat moji odpověď. Nakonec se hlasitě rozesmála. „Musíš být šílená, pokud se tu chceš dobrovolně zahrabat, jen aby sis něco dokázala. Přesně sem zapadneš.“

Nedokázala jsem si zabránit ve spokojeném úsměvu. „V to doufám.“